

CENZURA

KI NI CENZURIRANA

GLASILO DIJAŠKEGA DOMA BEŽIGRAD

#5

JANUAR 2018

CENZURA #5

GLASILO DIJAŠKEGA DOMA BEŽIGRAD Ljubljana,
januar 2018

Naslovnica: »ART«, avtorica Doroteja Juričan

Mentorica: Renata Veberič Delak

Novinarji: Đukić Maljevac Daša, Flere Neža,
Gajšek Ivana, Kerin Hana, Kolbl Melani, Kramar
Mija, Krštinc Eva, Ravnikar Špela, Tominc Tea,
Zebeč Zala.

Sodelavci: Baltič Lana, Belec Katja, Iskra Neja,
Kajin Luna, Koglot Aljoša, Kokošar Leon, Travnšek
Pia, Zidar Denisa

Gostujoči sodelavci: Brkić Tamara, Dujc
Ajda, Felkar Nastja, Gnezda Irena, Grižanič Jakob,
Kašič Janja, Klemenčič Rebeka, Koprivnik Neža,
Lesar Samo, Mlakar Otolani Maruša, Neubauer
Vanda, Ropoša Mojca, Sivka Katja, Ukmar Tara,
Vačovnik Vid, Vidmar Vid, Volmajer Laura, Zornik
Valentina, Zudič Eva Ana,

Risarji/likovni snovalci: Hrovatin Živa, Juričan
Doroteja, Kolbl Melani, Sikošek Brvar Veronika,
Škoberne Mia

LEKTORIRANJE: Goran Rugani

FOTOGRAFIJE: Katja Belec, Neža Ferlič in ostali
dijaki ter delavci DDBja

OBLIKOVAL: Amel Hodžić

TRŽENJE: neprofitno – dostava v sobo

NAKLADA: 200 izvodov

PRELOM in TISK: Srednja medijska in grafična
šola Ljubljana

NASLOV UREDNIŠTVA: Dijaški dom Bežigrad
Ljubljana, Kardeljeva ploščad 28, 1000 Ljubljana.

KAZALO #5

04-07 DOGAJANJE

dogodki v sliki
gasilska vaja

08 SVET IZVEN DOMA

09 DROBNOGLED

goran rugani

10-11 GALERIJA

domska razstava

12-13 POGOVOR

mag. nataša erjavec
vzg. metoda b. rebolj

14-22 DIJAKI SKOZI

UMETNOST

26 KOLUMNA

samo lesar o umetnosti

28 KRITIKA POLITIKA

30 CENZURISTKI SE

PREDSTAVITA

32 ZAKLJUČNI LETNIKI

35 RAP IN POEZIJA

36 PRAZNIČNA

RAZGLEDNICA

38 SOCIALNI MEDIJI

UVODNIK#1

Dragi bralec, lep umetniški pozdrav. Upam, da lepo preživljaš te mrzle zimske dni, če pa jih ne, se pa hitro zavij v nekaj toplega in preberi to »umetnost« v tvojih rokah. En čajček v roke pa gremo. Samo jaz ti raje za energijo predlagam vročo čokolado, ampak ne tisto iz domskega avtomata, ker pride ven voda. Potem pa hitro prelistaj našo prekrasno umetniško Cenzuro. In uživaj v vseh neumnostih, ki smo jih za vas strnili vaši »cenzuristi«. Kot ste že seznanjeni, bo ta številka govorila o umetnosti, mislim, da je to lahko za vsakega zanimiva tema, zato ti želim lepo branje in poglobljanje v naše domske umetnike. Prek njih boš spoznal različne zvrsti umetnosti. Umetnost je ena izmed ključnih, a prevečkrat zanemarjenih in samoumevnih obogatitev življenja najstnikov, zato smo ji v prvi izdaji letos namenili tako posebno priložnost – postala je naša muza ustvarjanja. Tako smo tudi mi postali umetniki, Cenzura je postala umetnost, tebe, bralec, pa pozivamo, da postaneš njen kritični bralec! Zatorej le hitro obrni list in z nami skoči umetnosti naproti. Če pa imaš umetniško žilico, jo lahko naslednjič deliš z nami. Sicer imamo zelo veliko članov (upam, da ste zaznali cinizem), ampak ste vsi dobrodošli, da se nam še na novo pridružite. Skratka, uživajte ob odkrivanju umetniških vsebin, ki smo jih pripravili za vas, in mogoče tudi vas navdihnijo za kakšno umetniško ustvarjanje.

Uvodnik smo napisali vsi novinarji Cenzure.

Na prvi letošnji Cenzurin sestanek so prišle tri novinke. »Polomija« je odzvanjalo v moji glavi. Malo negotovo, a radovedno so dekleta zrla vame. Le kaj se jim je podilo po glavi? Tega jih seveda nisem upala vprašati. Pa vendar so takoj po pogovoru povedala vsebino. Ko sem rekla, da se za vsako številko Cenzure določi rdeča nit, so takoj butnila: »Umetnost.« Fu, umetnost, sem ponovila za njimi nekoliko obremenjeno, ko pa sem malo zadihala, sem jim že lahkotneje potrdila, ja, super, umetnost naj bo.

Kot majhna deklica sem rada občudovala soseda, ki je bil priznan akademski slikar. Tako sem že zelo zgodaj imela možnost pokukati v svet umetnika. Od malih nog se tako počutim povezana z umetnostjo, estetiko, kulturo. Rada sem risala, predvsem modne kreacije. Po osnovni šoli si nisem upala v Ljubljano na Srednjo oblikovno šolo, je bila predaleč, pa tudi strahovi so bili preveliki.

Gimnazija pa mi je naproti prinesla dve različni izkušnji, povezani z umetnostjo. Slabo in dobro (tudi slaba je bila dobra, vendar ne takrat). V prvem ali drugem letniku smo imeli neko predavanje, povezano s filmom. Ne spomnim se več točno, za kaj je šlo, spomnim se samo svoje slabe izkušnje. Predavatelj je izmed vseh v razredu izbral ravno mene, da naj odigram prizor, ko nekoga pokličem (konteksta se več ne spomnim). Ker pa nisem bila ravno med samozavestnimi dekleti, me je to, da moram to storiti jaz, in to pred vsem razredom, tako zmedlo, da sem bila videti seveda čisto neprepričljiva. Skratka »bruka«. Prišla pa sem do dejstva, da igralka verjetno ne bom. V četrtem letniku sem se z likovnim delom prijavila na neki šolski likovni natečaj, ki je potekal v Avstriji ob tromeji. V galeriji je bilo razstavljenih veliko srednješolskih umetnin iz Slovenije, Madžarske in Avstrije. Tema je bila neharmonija. In moje delo so izbrali za najboljšo. Profesor za zgodovino, ki nas je spremljal in je bil zelo strog, se je naenkrat začel zanimati zame. In pred televizijske kamere avstrijske ORF so me poslali. Pa en ogromen (neroden) pokal so mi dali (še danes ne najdem primerne »placa« za njega ☺). Največ mi je takrat pomenilo, da so to povedali po šolskem radiu. Moja samozavest je »mičkeno« zrasla. Kljub temu še vedno nisem upala na študij likovne pedagogike, sem pa diplomsko delo na samostojni pedagogiki povezala z umetnostjo. In zelo uživala pri pisanju ter delo obogatila z likovno vsebino, tudi svojo.

Skratka, če v nečem uživamo, in čeprav se s tem neposredno ne ukvarjamo, še vedno lahko najdemo poti in načine, kako to vnesemo v naše življenje, delo ali šolo. Med učenjem so vedno premori. Izkoristite jih! Tudi nekaj prostega časa se vedno najde, izkoristite ga! Kajti to naše življenje bogati: nas napolni z energijo, nam da nov pogon, samozavest, empatijo in nove neprecenljive izkušnje. O tem govorite tudi dijaki, ki ste tako in drugače povezani z umetnostjo. In ni vas malo. Vsi se žal niste znašli v naši reviji, vesela pa sem za vse, ki ste si vzeli čas in podelili svoje osebne izkušnje z bralci Cenzure.

UVODNIK#2

Renata Veberič Delak

Kostanj iz vseh vetrov Slovenije, pa še malo čez mejo.

KOT V STARIH ČASIH: druženje, klepet, smeh, povezanost.

Au, tole lahko tudi boli.

Demonstracija Jovanke kako se pravilno peče kostanj.

Kostanjev
piknik
17.10.2017

Ali pa je lahko nevarno.

Še glasbena popestritev.

Vzgojiteljica Renata je dajala polne merice.

Na koncu je rokave zavihala Lara.

Katja Belec in Zala Zebec

Tea: "Kljub temu, da sem v dijaškem domu samo eno leto, smo z močno ekipo in z združenimi močmi postali prvaki."

Odbojkerski
turnir
8.11.2017

Bilal: "Igrali smo dobro, ampak mi je žal, da nismo zmagali."

Maša: "Sprva je bilo težko, ker smo začeli popuščati. Ko pa smo videli, da lahko igramo bolje, smo šli na polno."

Dominik: "Ob zasluženih zmagi se je skozi našo ekipo širilo izjemno veselje, saj smo se nanjo pripravljali tri leta."

Tine: "Igrali smo borbena in tekmovalno. Na koncu nam je zmanjkalo sreče za tretje mesto, ampak smo vseeno ponosni na naš rezultat."

Filip: "Zelo je bilo napeto in videl se je naš napredek v sami igri."

LOV ZA SKRITIM ZAKLADOM

Od starejših letnikov so iskalci zakladov sicer dobili informacije, da je to brezveze, a v resnici se ni tako izkazalo.

Izkazalo se je, da so naši prvi letniki polni talentov: risarskih, frizerskih in verbalnih. Na vprašanje: «Kako vzgojitelja prepričati, da ti da izhod do tretje ure zjutraj?», smo med drugim lahko slišali: «Povabljeni smo na poroko na Havaje, vzgojiteljico bi vzeli kar s sabo, da nam dajo šampanjec. Šli bomo takoj, da se bomo lahko pravočasno vrnili že do pol treh, pa čeprav je do Havajev skoraj en dan vožnje z letalom.»

SPOZNAVNI PLES

Ivana Gajšek in Neža Flere

Neža: Letos je bil spoznavni ples v četrtek, 7. 9. 2017, v jedilnici. Na plesu smo se lahko novinci in ostali dijaki bolje spoznali. Pričakovala sem, da bo ples bolj dolgočasen in da se ne bo dosti dogajalo, vendar je na koncu izpadel zelo dobro.

Ivana: Spoznavni ples se je letos odvijal v jedilnici. Pričakovala sem, da se bo v atriju, kar bi bilo zelo zanimivo, a vseeno mi je bil ples všeč. Glasba je bila super, prav tako vzdušje, ki je nastalo, ko se je plesišče napolnilo. S prijateljicami smo se čisto sprostile in plesale »like nobody's watching«. Mislile smo si: »Samo uživajmo, dokler še nimamo obveznosti.«

POLITEHNIČNA-MODELARSKA DELAVNICA

Tamara Brkić, Rebeka Klemenčič, Ajda Dujc

Z vzgojiteljem Goranom smo letos pričeli z modelarsko delavnico oz. politehniško delavnico, kjer bomo čez celo leto ustvarjali in počeli veliko zanimivih stvari. Z ustvarjanjem in »packanjem« pa smo že pričeli, saj smo prostor, kjer bo delavnica potekala, pobarvali in uredili. Fantje so najprej počistili celoten prostor ter popravili oplesk, nato pa smo se dekleta lotile barvanja. :-)

Vzgojitelj nam je pri tem seveda veliko pomagal in tako smo prebarvale celoten prostor v živahne rumeno-rdeče barve. Prostor smo tudi opremili tako, da lahko začnemo z ustvarjanjem. Na delavnici bomo izdelovali ptičje hišice, lesene škatlice, ure in še veliko drugih zanimivih ter uporabnih zadev. Zato ste vsi, ki vas to zanima, še vedno vljudno vabljeni, saj se imamo na delavnici super.

PLES ČAROVNIC

Nastja Felkar in Tara Ukmar

V četrtek, 26.10. 2017, smo v Dijaškem domu Bežigrad imeli »Ples čarovnic«. Organizacijo plesa sta prevzeli skupini B3 in B4, pod vodstvom vzgojiteljice Jasne Vahčič ter Mojce Bekš. Dijaki teh dveh skupin smo si razdelili vloge, nekateri so med učnimi urami izdelovali okraske za ples, drugi so te okraske razobesili po jedilnici, spet tretji so bili na večer plesa zaposleni s poslikavanjem obrazov in izdelovanjem čarovniških klobukov. Seveda ne smemo pozabiti tistih, ki so vse to pridno pospravili. Za še boljše vzdušje je ravnateljica Nataša Erjavec prinesla veliko bučo, ki so ji kasneje dijaki z vzgojiteljico narisali usta, nos ter oči. Za dobro glasbo na plesu so poskrbeli Loti, Dino ter Kevin, seveda tudi brez plesalcev to ne bi bil pravi ples.

"Zvok alarma ne spominja na nevarnost." Maruša

"Vedela sem, da bo požarna vaja še preden se je začela, saj sem slišala pred vrati, kaj se bo dogajalo." Zala

"Predvidevala sem, da bo požarna vaja, ker sem slišala navodila na hodniku." Anja

"Zaradi mokre trave sem si zmočila copate." Margita

"Drugič lahko poveste, da bo vaja, da se lahko vsaj v miru obujem." Tina

"Ko sem prišla iz šole, sem bila zelo presenečena, saj nisem vedela, kaj se dogaja. Slišala sem zvok sirene in se priključila k ostalim." Janja

"Vedela sem, da bo vaja." Lara

"Bilo je zelo zabavno in izgledalo je resnično, čeprav sem vedela, da ni." Andreja

"Zmotili ste me na WC-ju." Žan

"Alarm ni predstavljal nevarnosti, »ne pove«, da je nekaj narobe. Prikrajšana sem bila učnih ur. Požarna vaja je bila nerealistična." Irena

"Požarni zvonec ni ravno zvenel kot požarni zvonec, zato nisem pomislila na požar." Andreja

POŽARNA VAJA V C STAVBI

Spomnim se dneva, ko mi je vzgojiteljica povedala, da sem bila izbrana za osebo »poškodovanko«, ki jo bodo reševali na gasilski vaji. Sprva sem se spraševala, koliko je bilo možnosti, da so izbrali ravno mene. Razložila mi je, da vaje ne potekajo vsako leto in da je bila letos na vrsti etaža C4, potrebovali pa so sobo s pogledom na Dunajsko cesto. Ni me skrbelo, niti živčna nisem bila. Doma sem z veseljem povedala, da so me izbrali in tudi sama sem bila po eni strani vesela, da bom pridobila priložnost, ki je ne dobi vsak, in s tem tudi izkušnje. Ko pa je prišel dan gasilske vaje, me je začelo skrbeti, ker nisem natančno vedela kaj bo treba storiti. Gasilci so malo po četrty uri popoldne prišli do moje sobe in pred njo postavili napravo, ki spušča dim ter s tem nakazala, da v moji sobi gori. Meni in vzgojiteljici so dali napotke, kako ravnati, ko se naprava z dimom sproži. Vzgojiteljica je tekla do varnostnika, ki pa je prižgal alarm. V sobi sem skupaj z enim gasilcem počakala, da so se pripeljali še ostali gasilci. Ko so prispeli do moje sobe, so me vprašali, če se počutim v redu in če sem poškodovana. Ker nisem vedela ali moram reči ne ali ja, sem povedala po pravici in rekla, da sem v redu in da nisem poškodovana. Zato me je napotil ven iz sobe, da bi z varnostnikom šla ven iz doma, a me je ta ustavil in rekel, da bi mogla reči, da sem poškodovana. Posledično sem šla nazaj v svojo sobo in čakala, da so do moje sobe dvignili dvizžno lestev, na kateri je stal gasilec. Okno sem imela že odprto, zato sem stopila na okensko polico, za kratek hip zadržala dih in prestopila prepad pod mano, stopila na dvizžno lestev ter spet normalno zadihala. Gasilec, ki je bil še v moji sobi, me je vprašal, če želim sliko, zato sem mu pokimala. Ko mi je vrnil telefon, se je dvizžna lestev začela premikati. Gasilec, s katerim sem bila na gasilski lestvi, me je vprašal, če se bojim višine. Zasmejala sem se in mu odgovorila, da se ne, zato je prijazno vprašal, če si želim na varna tla ali bi si želela z lestvijo iti še višje in si še malo ogledati Ljubljano. Prosila sem ga za drugo možnost in začela sva se dvigovati, dokler nisva prispela do najvišje možne višine. Spet sva se spuščala. Bližje in bližje tlom. Prijazno mi je odprl vrata dvizžne lestvi, me odzdravil, in skočila sem na varna tla. Bila je precej zanimiva izkušnja in vesela sem, da sem bila izbrana.

ESTONIJA, EKSPERIMENTA! 2017

Vse preveč je kritik, ki izpostavljajo zahteven položaj mladih umetnikov. Res je težko izraziti sebe v svetu prikritega diktatorstva množice. A vendar so kotički in trenutki, ko je umetnik lahko zgolj umetnik, in njegova umetnost ni obsojajoče zaznamovana. Eden izmed takšnih dogodkov je umetniški triennale »Eksperimenta!«, ki se vsaka tri leta odvija v Estoniji. Festival združuje mlade umetnike, ki se s svojimi deli prijavijo na izbor. Srečneži, pravi mladi umetniki, ki so izbrani, imajo možnost razstavljati svoje delo na tem največjem festivalu mladih umetnikov v Evropi. Sama sem letos sodelovala na izboru in si z inovativno zasnovanim delom, z naslovom »The Invitation to the art unveiling«, zagotovila sodelovanje na tem barvitom festivalu umetnosti.

Večmesečne priprave mojega dela, ki ima obliko zvočne čestitke, so se zaključile, ko smo teden pred mojim odhodom v Estonijo, odposlali veliko škatlo s pripomočki z Gimnazije Bežigrad proti tej mejni baltski državi. Izjemno izkušnjo je žal zaznamovalo nadležno potovanje. Kljub izkušnjam z letalskimi družbami (čakanje, iskanje sedeža ...), mi potovanja niso več zabavna, temveč skoraj nujno zlo, ki me odpelje do zelenega cilja. V oktobru so pozni večeri že precej hladni in tudi v Estoniji nas je sprejelo »zvito« vreme. To pa seveda ni pokvarilo te izjemne izkušnje, zaznamovane predvsem s pridobivanjem novih znanj in poznanstev.

Moja najpomembnejša naloga je bila priprava svojega dela za veliko, glavno in uradno razstavo »Eksperimenta! 2017«. Lahko povem, da je bila sama priprava razstavnega prostora organizirana vrhunsko in zares neprekosljivo profesionalno. Skupina ljudi, ki je v izjemno velikem prostoru pripravljala položaje in mesta za naše izdelke, nam je bila na voljo vsak dan in vsako noč. Zares sem imela priložnost izkusiti, kakšen organizacijski stroj je potreben za pripravo elitne razstave, predvsem pa, kako predani ljudje so za to potrebni.

Izkušnjo v Estoniji sem želela kar najbolje izkoristiti, zato sem se udeležila tudi fotografske delavnice, kjer smo mladi umetniki sodelovali z znanimi fotografi in lastniki galerij v Talinu. Preizkušali smo različne možnosti, ki nam jih fotografija ponuja, in se popolnoma odpovedali uporabi »fotoshopa«, ki prevečkrat »oplemeniti« fotografije. Za izbor fotografij smo sami pripravili razstavo v za to namenjenem prostoru v avli hotela. Tokrat smo lahko na svoji koži občutili, kaj pomeni priprava svoje razstave (merjenje višine slik, kompozicija, priprava programa). Veliko nesoglasij in težav se je razvilo, preden sem uspela obesiti svojo fotografijo, ki je potem skupaj z drugimi fotografijami krasila hotel »Estoria«. Talin je prevečkrat pozabljeno mesto umetnosti. Izjemne galerije in muzeji so mi omogočili pestro preživljanje prostega časa, ki ga nisem porabila za samo organizacijo obeh razstav, na katerih sem predstavljala svoji deli. Prijetne ulice starega mestnega jedra diha skupaj z obrobjem, ki ponuja številne parke, galerije, muzeje in vrtove. Čudoviti obmorski razgledi so naju z mentorjem tako prevzeli, da sva se odločila, da svojo umetniško izkušnjo obogatita še z dodatnim izletom na Finsko. Talin namreč ponuja izjemne povezave s trajekti, ki nudijo neposreden dostop do Helsinkov, in posledično sva si ogledala tudi svetovno znan muzej sodobne umetnosti »Kiasma«.

Trdo delo in vztrajnost, predvsem pa osebna trdnost in samostojnost, so mi ustvarili nepozabno izkušnjo v Estoniji. Dobiti priložnost in razstavljati svoje delo na največjem festivalu umetnosti, je tisto, za kar mladi umetniki preživimo ure in ure v studiih in ateljejih. Še več kot ta čast pa štejejo poznanstva. Prijatelji iz Brazilije, Litve, Kanade, Nemčije, Finske in Estonije. Ti so največje bogastvo, ki ga ponujajo mednarodne izkušnje.

Tako je bil prihod v Slovenijo dobresedno poln solz. Oblaki so imeli največji čustveni zlom. Hladno, a sončno Estonijo, sem zamenjala za deževno Ljubljano. Neprijetno. A tako lepo se je vrniti. Vedno. Poln novih občutij in spoznanj, ki jih je vredno deliti.

GORAN RUGANI

Na kratko se nam predstavite?

Ime mi je Goran in sem iz Maribora, pravzaprav sem iz Velenja, čeprav bi lahko zdaj rekel, da sem iz Ljubljane. Po horoskopu sem tehničar, tisti, ki se tako ali drugače spoznate na nebesna znamenja, zdaj veste vse.

Katera beseda vas najbolje opiše?

Vztrajnost.

Kako to, da ste se odločili za delo z dijaki?

Že ko sem se po končani tehnični gimnaziji odločal na katero fakulteto se bom vpisal, sem izbral slovenščino s književnostjo – pedagoška smer. Vedno sem vedel, da si želim delati z mladimi, ker nas bogatijo oziroma postavljajo pred raznovrstne izzive.

Ali vam delo z mladimi povzroča kaj nostalgije? Razmišljanje nas mladostnikov/ vas, ki ste že zreli?

Pri vsej svoji zrelosti lahko potrdim, da se nikakor ne počutim dovolj zrelega, da bi

čutil nostalgijo. O sebi rad mislim, da sem še vedno mlad, poln energije in elana za nove podvige v življenju.

Katera je vaša najbolj smešna/zanimiva zgodba iz srednješolskih ali študentskih dni?

Iz študentskih dni. Ojoj ... Raje vam povem eno iz srednješolskih dni. Na poti na letališče (na tečaj za pilota jadralnega letala) mi je moped nenadoma zagorel. Po nekaj sekundah je ogenj postal precej velik, posledično sem iskal načine, kako ga pogasiti. Najbližje je bil frizerski salon, v katerega sem vstopil ter, skoraj panično, prosil: »Vedro vode, hitro, motor mi gori!«. Seveda so vse stranke prišle gledat, kako gasim goreč moped z vedrom vode.

Kaj ste želeli postati po poklicu kot otrok?

Pilot ali učitelj.

Kaj vas hitro spravi v slabo voljo?

Malo je takšnih stvari. Recimo prazna zračnica na kolesu, objesten voznik na cesti, nepravilnost. Velikokrat občutim slabo voljo, ko vidim brezvoljne ljudi, takšne, ki ne izkoriščajo svojih potencialov, takšne, ki so ravnodušni do vsega. Veliko ljudi na tem svetu je že v osnovi prikrajšanih in nimajo enakih možnosti kot drugi, veliko ljudi pa ima skoraj vse, pa tega ne znajo ceniti.

Naštejte tri stvari brez katerih ne bi mogli živeti.

Zrak. Voda. Hrana.

Če bi lahko kaj spremenili na tem svetu, kaj bi to bilo?

Če hočeš stvar spreminjati na bolje, jo moraš najprej izredno dobro poznati, poznati principe delovanja ter vzajemne posledice. Včasih nekaj popravimo z ene strani, pa se na drugi

strani še bolj uniči. Skrbijo me klimatske spremembe ter brezbržen odnos do okolja. Kako ta dva problema rešiti, pa je vprašanje za strokovnjake.

Kaj je za vas umetnost, ste z njo na kakršenkoli način povezani preko hobija?

Umetnost je lahko vse ali nič. V klasičnem pomenu poznamo likovno, glasbeno, literarno ... Lahko pa je tudi vsakdanji odnos do sveta, kar posameznika izpolnjuje in veseli, posledično je lahko tudi hobi. Izdelki iz lesa so lahko neke vrste umetnost, vendar morajo zrcaliti osebno noto izdelovalca, ne smejo biti zgolj reprodukcije.

Ali imate kakšen skriti talent?

Vsak ima v sebi skriti talent, a še več neodkritih talentov. Moji skriti talenti naj ostanejo še naprej skriti. Neodkritih talentov pa se veselim in menim, da je potrebno vseskozi odkrivati lastne talente ter se preizkušati v novih dejavnostih, hobbijih in veščinah. Načeloma se nikoli nisem aktivno ukvarjal s športom, a sem pred leti odkril kajtanje. Sedaj si ne predstavljam pomladi in poletja brez kajtanja. Skratka, talenti se ne bodo sami od sebe prikazali, potrebno se je aktivno vključiti in negovati talent, včasih tudi z izjemno veliko truda. Tega se morate dijaki zavedati.

Katera vam je najljubša glasbena skupina, pevec ali pevka?

Nekako nimam najljubše skupine, glasbene smeri ali pevca. Včasih slišim dobro skladbo in mi je preprosto všeč. Od slovenskih avtorjev mi je všeč glasba pevke Katje Sulc. Všeč mi je tudi glasba skupin The Lumineers in Gotan Project. Veliko ljudi občuduje vaše lase, ali uporabljate kakšen določen produkt za nego? Nimam posebnega produkta.

Vsako drugo polno luno si lase namažem s posebno kremo ter ponavljam besede ... Hecam se.

Olimpija/Maribor?

Na to vprašanje brez težav odgovorim, vendar ne bom odgovora izpostavljaj.

Kaj je nasvet, ki bi ga dali nam srednješolcem?

Bodite radovedni, učite se, ne bodite zadovoljni s površnimi odgovori, preizkusite različne hobije, športe, interese ... Pogovarjajte se z ljudmi, ki svoje delo opravljajo strastno.

Ne delajte si skrbi glede obleke, frizure, zunanega videza, ampak uživajte življenje. Bodite prijazni, prisluhnite prijateljem in tudi tistim, ki niso vaši prijatelji. Ne pustite, da bi bili žrtve lenobe ter resignacije. Ko boste enkrat pogledali nazaj na svoja srednješolska leta, se sigurno ne boste spominjali telefona, obleke itd., ampak veselih dogodkov, prijateljev in skupnega smeha. Uživajte v umetnosti, glasbi, soncu, smehu ...

Letenje je bilo vedno magično, v največji meri podrejeno adrenalinu ali pa kot je rekel Maverick Mitchell v filmu Top Gun: »Čutim slo po hitrosti!«

Na sliki generacija

2001/2002:

Goran Rugani, Marko Kidrič, Almir Karič, Matej Njegovac, Luka Petrak, Marko Leskovšek (upravnika), Franc Blažič (učitelj), Uroš Ačko, Marko Videmšek, Janez Konovšek

■ Silvia Bašnec

OTVORITEV RAZSTAVNEGA PROSTORA

RAZSTAVA LIKOVNIH DEL

Helena Čuka

Helena Čuka je naša bivša dijakinja in dobra sodelavka Cenzure:

Je grafična oblikovalka in slikarka, rodila se je 23. 6. 1995 v Subotici (Szabadka), Vojvodina.

Po rodu je Madžarka, ki se je leta 2007 preselila v Slovenijo, kjer živi in ustvarja še danes. Po končani osnovni šoli v Kočevju, je leta 2014 končala še Srednjo šolo za oblikovanje in fotografijo v Ljubljani in s tem dobila strokovni naziv - tehnik oblikovanja.

Tako v osnovni kot tudi v srednji šoli je prejela mnoga priznanja in nagrade na raznih natečajih po Sloveniji. Največ ji pomeni priznanje za izjemen prispevek, ki ga je prejela za grafični plakat z naslovom »Enakopravnost narodov«, na Festivalu sodobnih umetnosti mladih »Transgeneracije« v Cankarjevem domu leta 2012.

Zelo rada se posveča tudi branju in športu, še posebej »inline« hokeju, kateremu posveča največ časa, po ustvarjanju. Po pogostih selitvah po Sloveniji, trenutno živi s starši in mlajšim bratom v Dolenjskih Toplicah, vendar kot pravi, da bi rada še naprej raziskovala po svetu in zbiralala nove ideje za nove zgodbe za njeno skicirko.

Veronika

Moram priznati, da sem bila prijetno presenečena, ko sem izvedela, da bom imela svojo lastno razstavo, ki si jo bom delila še z dvema drugima odličnima umetnicama. Mislila sem, po pravici, da bo to zelo lahko, ampak sem ugotovila, da moram storiti dosti stvari za to, da bo razstava popolna. In to smo tudi dosegli. Na dan razstave sem bila kar malo nervozna, ampak tudi vesela. Ko smo se vsi zbrali, so se mi začele potiti roke, ker nisem vedela kaj si bodo obiskovalci mislili. Na koncu je bil ta strah odveč, saj so bili vsi zadovoljni z našimi deli. Vse kar lahko rečem je, da sem vesela, da sem bila del te čudovite razstave in upam, da se bo to še kdaj ponovilo.

Tukaj vam bom povedala še nekaj malega o sebi:

Stara sem 16 let in obiskujem 2. letnik Srednje vzgojiteljske šole in gimnazije Ljubljana. Sem risarka

Mia Škoberne

Sem Mia Škoberne, stara 15 let, rojena 8. 11. 2001.

Ob prostem času zelo rada rišem. Z risanjem sem se bolj resno začela ukvarjati pred dobrimi štirimi leti. Niti približno si nisem predstavljala, da se bo to razvilo v nekaj tako posebnega. To, da so moje portrete opazile in pohvalile druge slavne osebe, no, na to sem lahko iskreno ponosna. In tudi sem. Te osebe so (za te osebe predvidevam vedo predvsem mladostniki):

*Christian Delgrossio in njegova punca Kristen McGowan,

*Logan Paul in njegov oče Greg.

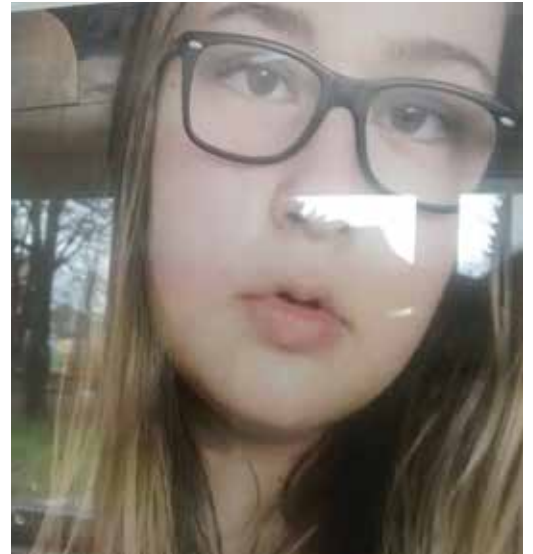
Imela sem tudi svojo razstavo v letu 2015. Na mojo razstavo, v Krajevni skupnosti Brestanica, je prišel tudi, nam zelo znan atlet in metalec kladiva, Primož Kozmus. Bila sem tudi štirikrat v časopisih.

Moji vtisi na razstavo so bili in so še vedno odlični. Zelo sem zadovoljna, da si jo je lahko prišla ogledati tudi širša publika. Tako sem spoznala tudi peščico drugih umetnikov. Vzdušje je bilo sproščeno, kar je tudi vplivalo na toliko boljšo otvoritev. Tu nimam kaj prav veliko za pripomnit, razen zahvale; organizatorjem razstave, vsem delavcem iz dijaškega doma, ki ste kakorkoli sodelovali v tem programu, ravnateljici, ki je vse to dejansko lahko odobrila, mojima dvema

odličnima umetnicama, ki sta tudi razstavljali svoje umetnine in seveda odlični publiki, ki je izkazovala neverjetno podporo.

Ampak, brez truda in vztrajnosti, ne bi prišla nikamor. In mislim, da se tudi trdo delo vedno poplača. Tako da, nikoli ne obupaj, ne glede na to kakšna je okolica in kakšni so komentarji drugih ljudi. Poslušaj svoje srce in ne dovoli drugim, da ti pridejo do živega. Vsak je sposoben slediti svojim sanjam, jih uresničevati in vsak si zasluži iskreno srečo.

Bodi ti, in samo ti, ter nikoli to, kar drugi hočejo, da si.

Sikošek Brvar

junakov iz japonskih risank t. i. »anime«.

Že kot majhna deklica sem zelo rada risala stvari, ki so pritegnile mojo pozornost. Vsakič, ko sem kaj narisala, sem to pokazala moji babici, ki je v bistvu bila moj vzor, saj je bila učiteljica likovne vzgoje na moji osnovni šoli. Kar mi je bilo najbolj všeč pri njej, je to, da čeprav sem bila majhna, mi je povedala kakšno kritiko, kakor da bi se pogovarjala s profesionalnim učiteljem ali slikarjem. Skozi leta je moja babica začela opazovati moj napredek pri risanju in me velikokrat pohvalila. A na žalost, se je čez nekaj časa poslovila od nas. Zaradi te nesreče, sem opustila risanje za kakšna tri leta, ker enostavno nisem imela inspiracije. Nato pa se je začelo spet vse postavljati na svoje mesto. Nekega dne sem se usedla pred računalnik in zagledala risanko, ki me je navdušila z risarsko tehniko.

Začela sem risati, in lahko vam povem, da mi je na začetku šlo katastrofalno. Velikokrat sem že hotela odnehati, vendar sem se spomnila na babičine besede, da moram vztrajati pri nečem, kar me osrečuje in sprošča. Zato sem pogledala nekaj videov na »YouTube«, da sem si pomagala. Na koncu sem že sedela za mizo, tudi po več ur, in samo risala. Od tega je sedaj minilo že šest let, in moram priznati, da se je moje risarsko znanje zelo izboljšalo, čeprav vem, da mi še vedno veliko manjka do perfekcije.

Upam, da niste zaspali ob teh besedah, ampak, samo da veste, da mi veliko pomeni, da ste si prišli ogledati našo razstavo. Upam, da so vam bili izdelki všeč. Pa še nekaj. Karkoli delate, kar vas osrečuje, in vam na začetku ne gre, NE ODNEHAJTE! Saj veste, kako pravijo: »Vaja dela mojstra, mojster dela vajo«.

POGOVOR Z RAVNATEJICO, MAG. NATAŠO ERJAVEC

Eva: Kaj vam osebno pomeni umetnost? Se ukvarjate s katero vejo umetnosti?

Po izobrazbi sem likovni pedagog, tako da sem že po profesionalni plati povezana z njo in me zanima. Moram priznati, da se zadnja leta ne ukvarjam prav veliko z nečim, moje zadnje aktivnosti so bile povezane s poslikavo otroških sob, s čimer sem se ukvarjala kar 15 let. V zadnjih nekaj letih pa so se stvari umirile, me pa vedno bolj zanima fotografija. Nekoč, ko bom imela več časa, bom temu posvetila več pozornosti, nabavila opremo, ki je zdaj nimam, in tako dalje. Kljub temu pa umetnost redno spremljam, že 20 let imam abonma v drami, gledališče me najbolj privlači. To je bila tudi ena izmed mojih mladostnih želj, da bi bila igralka, vendar sem bila že športnica, tako da ti karieri nista šli skupaj.

Odkar je hčerka v glasbeni šoli, obiskujem tudi koncerte v glasbeni šoli, koncerte simfoničnih orkestrov, skupaj greva tudi v opero, filharmonijo ali pa še na kakšen drug koncert. Glede glasbe osebno nisem zahtevna, poslušam to, kar mi da radio, ampak vseeno obiskujem glasbene prireditve.

Ko potujem, si obvezno ogledam galerije, razstave, inštalacije. Umetnost jemljem široko.

Eva: Raje fotografirate ljudi ali naravo?

Bolj me privlači narava, ljudje niti ne. Veliko hodim po gozdovih, sprehajalnih poteh in zelo me fascinirajo trenutni vremenski pojavi. Meglice, močno sonce, gozdovi. Imam štiri slike istega dela gozda v vseh štirih letnih casih.

Eva: Se vam zdi, da dijaki in mladina cenijo umetnost?

Ja, jaz bi rekla, da ja. Odvisno je tudi za katero zvrst gre. Mislim, da je življenje pri mladih zelo hipno naravnano in zato so jim neke inštalacije, nekaj kar je v trenutku, bolj zanimive kot pa klasika. Pa vendar, na primer moja štirinajst letna hčerka je živi leksikon klasike. Poslušna orkestralno glasbo in njen krog prijateljev prav tako. Mogoče se mi zdi krivično reči, da se za klasiko mladina ne zanima, saj je v dijaškem domu veliko dijakov, ki hodijo v glasbeno šolo. Torej zaključek, mladi se zanimajo za glasbo, gledališče, kar se slikarstva tiče mogoče ne toliko, bolj neke hipne stvari na mestu, nekaj kar povzroči »uau« efekt, film, dijaki tudi v domu veliko ustvarjajo. Razstavni prostor je bil moja osebna želja že 20 let, da ima dijaški dom svojo galerijo, kjer lahko dijaki razstavljajo, lahko pa povabimo tudi koga zunanjega.

Eva: Kaj dom dela za promocijo umetnosti?

Pohvalit moram vzg. Metko in vzg. Mojco, ki sta gonilni sili ustvarjalnih delavnic, tudi po skupinah se delajo umetniške stvari npr. voščilnice za 8. marec, vzgojiteljice v sedmi etaži veliko ustvarjajo in tako dalje. Zdi se mi, da v tej hiši je posluš za umetnost, za ustvarjanje.

Eva: Bi politehnično delavnico vzg. Gorana šteli kot umetnost?

To bomo pa še videli, kaj bodo ustvarili. Sigurno bodo izdelki neke vrste ljudska umetnost, rokodelstvo. Ne v slabšalnem smislu, saj je ustvarjanje z lesom slovenska dediščina. Tako da ja, zakaj pa ne.

Eva: Kako bi po vašem mnenju umetnost dijakom še bolj približali? Nekateri dijaki smo za umetnost bolj zainteresirani kot drugi, kaj bi lahko naredili, da bi le-to približali tudi malo manj umetniško navdahnjenim dijakom?

Po mojem mnenju ima velik vpliv na to družina iz katere dijak prihaja. Zelo težko je pri 15-letnikih, 16-letnikih ta trend obrnit in tri, štiri leta, kolikor jih dijaki pri nas preživijo, je premalo. Je pa prav, da te vsebine ponudimo, vam damo stvari za poskusit, da se z njimi seznanite in da nekako v vas počivajo. Mogoče pa se kasneje v življenju odločite, da se želite v to bolj poglobiti. Vsekakor je pri mladini dobro iskati, kaj bi posameznika lahko zanimalo. Potrebno je organizirati dogodke, spodbujati dijake, in če pritegne že samo enega, dva dijaka, da aktivno sodelujejo, je to že izpolnjen cilj. Je pa potrebno biti pri tem realen, področij zanimanja je veliko in vsi nismo za vse. Mogoče pa naša vzpodbuda v najstniških letih v nekomu kasneje v življenju prebudi željo po ustvarjanju.

Eva: Se vam zdi, da s prireditvijo »Božička vsem« na nek način približujemo umetnost?

Seveda. Že to, da okrasimo dom, je veliko. Imamo filmski maraton, ki spodbuja filmsko umetnost. Tudi samo razmišljanje o tem, da bomo z zbranimi sredstvi nekoga obdarili, je neke vrste umetnost, saj moraš imeti posluš do sočloveka. Če si dovolim posplošiti, je umetnost nekaj lepega, je pa seveda pojem »lep« relativen, vsak ga dojema po svoje. Mislim, da je na vseh prireditvah veliko »lepega«. Mogoče pa bi lahko za naslednje leto še razmislili o tem, premislili in dodali še kakšno novo prireditev.

Eva: Najlepša hvala za vaše besede, za vaš čas.

Hvala vam, uredništvu Cenzure, da mi boste namenili prostor, novo številko pa bom z veseljem prebrala. Ob tem pa vam vsem ustvarjalcem zaželim lepe praznike in da bo vaše leto lepo, mirno in uspeha polno.

POGOVOR Z VZGOJITELJICO METKO BARIĆ REBOLJ, LIKOVNO PEDAGOGINJO

Metka Barić Rebolj: Moje veselje

Eva: Kaj vam pomeni umetnost?

Umetnost mi pomeni vse. Zame je to resnica, ki je na zelo visokem mestu po pomembnosti. Mislim, da brez umetnosti človeško življenje ne bi bilo toliko vredno, toliko kompleksno, izgubilo bi pomembno dimenzijo. Skozi umetnost se obračamo tako v preteklost kot tudi v prihodnost, z njo izražamo svoja čustva in odnos do okolice. Je univerzalno izražanje, ki prevaja razumski svet v jezik, ki je skupen.

Eva: Kako po vašem mnenju umetnost vpliva na dijake? Konkretno tukaj v domu in splošno na populacijo.

Mislim, da se mladi sploh ne zavedajo, koliko bi jim lahko umetnost odprla pogled na svet. Imam občutek, da se je branijo, po mojem mnenju, zaradi strahu, ki je posledica nerazumevanja. Meni se to zdi krivično do umetnosti. Pogosto se ji pripisuje prizvok vzvišenosti, selektivnosti, kot da ni namenjena množicam. Zdi se mi škoda, ker jo lahko doživljamo in tolmačimo na nešteto načinov. Mislim, da je prav vsak človek na tem svetu sposoben zaužiti košček umetnosti in z njo pridobiti na osebni rasti. Rada bi videla, da se mladi, tako v tem dijaškem domu kot nasploh, osvobodijo odpora do umetnosti, češ »to ne more vsak razumeti, to je brezveze, kaj imamo od tega«. Mislim, da če bi mladi poskusili umetnost, bi marsikaterega od njih prevzela.

Eva: Imate svojo delavnico v domu. Kaj želite skozi njo dijake naučiti oziroma jim pokazati?

Po mojem mnenju je pri delavnici prepletenih več vidikov oziroma ciljev. Najprej želim privabiti dijake z ne preveč zahtevnimi cilji tako, da vseeno vidijo, da se z umetnostjo da nekaj narediti za izražanje svojega počutja, čustev. Ne toliko v smislu izobraževanja, predvsem v smislu sprostitev tako, da ne zahtevamo predznanja slikanja, risanja ipd. Kdor pa to predznanje ima, in se želi izboljšati, je seveda dobrodošel. Pridite, in zase boste nekaj zagotovo našli.

Eva: Katera pa je vam osebno najljubša zvrst likovne umetnosti?

V bistvu nimam najljubše tehnike, v vsaki me nekaj pritegne, vse od risanja do oblikovanja. Bolj mi je zanimivo to, da me v določenem trenutku potegne v zelo realistično podobo, »luščenje forme«, spet drugič pa na zelo ekspresivno stran, s čimer izrazim svoje doživetje. Slikanje realnosti po navadi kaže večino s katero ljudi impresioniraš. To je zelo podobno fotografiji. Nalogo umetnosti ne vidim kot nekaj, kar stvarnost čim bolj verjetno preslika, ampak kot izdelek z dodano vrednostjo, v katerem je umetnik pustil delček sebe.

Eva: Vaša delavnica obstaja že kar nekaj časa.

Delavnico sem podedovala od prejšnjih vzgojiteljev, pred menoj so jo vodile vzg. Jasna in gospa ravnateljica, jaz pa sodelujem z vzg. Mojco, ki vodi ustvarjalne delavnice, le te pa niso toliko vezane na likovne tehnike.

Eva: Že kar nekaj časa spremljate generacije dijakov. Se vam zdi, da določenim dijakom umetnost in izražanje skozi umetnost pomaga?

Zagotovo taki dijaki obstajajo. Zame so to »biserčki«, saj so prišli do bistva, kar ti umetnost lahko da. Seveda sem zelo zadovoljna, če imam priložnost spoznati takega dijaka in opazovati vpliv, ki ga ima umetnost. Eni so v to področje že usmerjeni skozi svojo izobrazbo in izbiro šolskega programa, ne samo likovni umetnosti, tudi glasbi in plesu. Posebno so mi zanimivi dijaki, ki so nadarjeni za več smeri npr. za likovno umetnost in glasbo. To se mi zdi kot darilo za njih. Zdi pa se mi škoda, da drugi dijaki vztrajajo v svojih »kokonih« in si ne dovolijo pobrskati po sebi ter na koncu svojih talentov ne izrazijo.

Eva: Vas poleg likovne umetnosti posebej navdušuje še katera druga smer?

Seveda; glasba, ples, gledališče, film in seveda literatura, ki se mi zdi osnova za izrazne umetnosti. Umetnost po mojem mnenju povezuje, ne razdružuje, je nekakšen univerzalni jezik, univerzalna resnica, višja vrednost.

Eva: Najlepša hvala za vaše odgovore.

SODOBNI PLES - VALENTINA ŽORNIK

Zame je ples več kot samo fizična aktivnost ali zabava. Je način, da se izražam in pokažem svojo najboljšo plat. Ko plešem se počutim sproščeno in svobodno ter za trenutek pozabim na resnično življenje, pustim, da me gib odpelje nekam drugam. Tudi moje telo se počuti dobro v gibanju. Čutim lahko svojo moč, kar mi daje samozavest in občutek kontrole nad telesom. Poleg občutka, ki ga ples daje meni, pa lahko z njegovo pomočjo svoje občutke delim z drugimi. Zame ne obstaja boljšega načina za izražanje. Daje mi možnost, da prikažem najbolj subtilne nianse v občutju, jih raziskujem in izpopolnjujem, dokler niso natanko takšne kot so v meni. Tako kot pisatelj uporablja pisalo, slikar čopič, tako plesalec uporablja svoje telo, da nariše in prikaže zgodbo, trenutek, spomin ali občutek s katerim se lahko gledalca dotakne ali pa mu nekaj sporoči. Je jezik, ki ga vsakdo razume, ne glede na to od kod prihaja ali koliko je star, saj je univerzalen in ne potrebuje besed, da ga razložijo ali dopolnijo, saj v sebi nosi vsa sredstva za izraz. Ples lahko spreminja tudi moje razpoloženje, me pomiri, razveseli, ali pa v meni zbudi spomine. Z gibom lahko odpotujem kamorkoli, kadarkoli. Lahko ga delim z drugim in ga tako spoznam, se z njim povežem ter ga bolje razumem. Ne glede na to, ali si želiš, da bi bil ples tvoja poklicna pot ali da te samo spremlja v življenju, je to eden najboljših načinov, da najdeš in spoznaš sebe ter se družiš in povezuješ z drugimi.

STANDARDNI IN LATINSKOAMERIŠKI PLESI -VID VIDMAR

Sem Vid Vidmar, dijak prvega letnika SVŠGL, srednja vzgojiteljska smer. Za to smer sem se odločil predvsem zaradi predmetnika, ki je zelo po mojem okusu. Rad imam namreč umetniške in ustvarjalne dejavnosti kot so: glasba, ples, risanje ... S plesom se aktivno ukvarjam že tri leta. Treniram standardne in latinskoameriške plesove, štiri do pet ur na dan, pet dni na teden.

Redno se udeležujem tekmovanj. Moje največje želje so, da bi uspešno končal šolanje in da bi bil še naprej uspešen v plesu. Svoj bodoči poklic bi rad povezal s poučevanjem plesa.

HIP HOP PLESNA TEKMOVANJA -NEŽA KOPRIVNIK

Plešem že od malih nog. Pri štirih letih sem z mamico začela obiskovati plesni vrtec Urška, od četrtega razreda pa plešem v Plesnem studiu Novo mesto, kjer treniram in tekmujem še danes.

Za plesna tekmovanja se pripravljamo pol leta. Priprave potekajo skoraj vsak dan, tik pred tekmovanjem tudi večkrat na dan, po več ur. Takrat preživimo več časa v dvorani kot doma. Z našo ekipo se vsako leto pripravljamo na tri pomembna tekmovanja, in sicer: državno, evropsko in svetovno prvenstvo. Obvezno moramo plesati veliko formacijo, sama pa sem tekmovala tudi malo formacijo in pare. Državno tekmovanje poteka v Sloveniji. Če na državnem prvenstvu zasedeš eno od prvih treh mest, se uvrstiš na evropsko in svetovno prvenstvo, ki potekata v tujini. Na evropska in svetovna tekmovanja odidemo z avtobusom. Pot je dolga in utrujajoča. Letos oktobra smo za pet dni odšli na svetovno prvenstvo v Kopenhagen na Danskem. Do cilja smo potrebovali en dan, potovali smo z avtobusom, del poti pa z ladjo. Naša kategorija je tekmovala dva dni. Na odru plešemo kot skupina, med seboj smo zelo povezani, in odplešemo kar se da najbolje. Na odru pustimo del sebe, zadnje atome moči. Energija in publika, ki ti ploska, je nepopisna. Konkurenca je vedno zelo velika. V koreografijah imamo poleg plesnih gibov tudi zelo veliko akrobacij. Naša koreografija izhaja iz »old hip hop« gibov.

Na stotine preživetih ur v dvorani, ves vložen trud, vsa odrekanja, so se nam poplačala, saj smo postali državni, evropski in svetovni prvaki. Občutke, ko postaneš svetovni prvak, je težko opisati, vendar si jih zapomniš za celo življenje.

BALET - LAURA VOLMAJER

Kot večina deklet sem kot majhna deklica želela plesati, zato so me starši vpisali v plesno šolo, s svojimi prvimi plesnimi koraki sem se srečala pri dveh letih. Z leti sem začela obiskovati učne ure jazz baleta in show plesa, zadnja leta pa se ukvarjam le še s klasičnim baletom. Skozi vsa ta leta mi je ples postal veliko več kot le zabava, s plesom bi se rada ukvarjala celo življenje. Odraščanje s plesom mi je v življenje prineslo neko disciplino. Trenutno obiskujem umetniško gimnazijo, smer sodobni ples, ter Konservatorij za glasbo in balet, kjer imam treninge klasičnega baleta, ki potekajo vsak dan po uro in pol oziroma po dve uri. Takoj po končanem pouku odidem na učne ure baleta. V dijaški dom pa se vrnem v večernih urah, kjer me ponavadi čaka še veliko obveznosti in učenja za naslednji šolski dan. Usklajevanje treningov in obveznega učenja je težko, saj te celodnevno »preplesavanje« izmuči. Po treningu sem utrujena in zaspana ter se zaradi tega težko spravim k učenju, ampak vem, da je to obvezni del brez katerega ne gre. Učenje in ostale obveznosti za naslednji šolski dan potekajo do poznih večernih oziroma nočnih ur. V času nastopov in baletnih predstav je vse skupaj še bolj naporno. Veliko je odrekanja in nepredvidljivosti, zato me do zastavljenih ciljev zagotovo čaka še veliko garanja in trdega dela.

POEZIJA - LUNA KAJIN

Sem Luna Kajin in obiskujem tretji letnik mednarodne gimnazije na Bežigradu. S poezijo se srečujem že od malih nog. Ko sem bila majhna, mi jo je prebiral mati, kasneje sva jo brali skupaj. Tudi pišem jo že nekaj časa, a zgolj ljubiteljsko. Na začetku sem pisala izključno v slovenščini, čez čas pa sem počasi prešla na angleščino, dandanes pa, na žalost, sploh ne pišem več slovenske poezije. Teme so različne, večinoma pišem, kadar dobim navdih, ki pa je vedno drugačen. Včasih so sladkobne sanje, spet drugič nočne more, včasih pišem, ko sem žalostna, včasih ko sem ob pogledu na vsakodnevno lepoto tako vzneta, da bom počila od intenzitete čustev, če jih ne prenesem na papir. Poezija je zame medij s katerim se lahko izražam na drugačen način. V njej se tudi zelo rada izgubljam, sploh kadar prebiram nežne ekspresionistične pesmi Roberta Frosta, ali pa kadar me družbeno kritične pesmi Svetlane Makarovič napolnijo z žarom. Poezija je zame tančica skozi katero vidim vsakdanji svet v drugačnih barvah. Je moja sladka pregreha v dolgočasni paleti okusov posameznih dni.

PEVSKI ZBOR - EVA ANA ŽUDIČ

Pevski zbor obiskujem že kar nekaj let. Začela sem v osnovni šoli, kjer smo skupaj s sošolkami (enkrat tedensko po uro in pol) sodelovale s profesorico glasbe. V učilnici smo pele vse vrste pesmi: ljudske, slovenske, angleške, italijanske in tudi ruske, ki so res zelo lepe. V načrtu smo imeli veliko nastopov, ki so bili sicer le za šolske prireditve, toda vseeno je bilo zabavno. Prav tako smo bili zaradi vaj z zborom velikokrat odsotni od pouka. To je tudi razlog, zakaj so nekateri obiskovali zbor, a kljub temu smo vsi radi peli. Obiskovala sem tudi glasbeno šolo, in čeprav tam zbora nisem obiskovala, smo pri pouku ali urah klavirja veliko peli in spoznavali glasbo iz celega sveta. Največ je bilo sicer ruskih pesmi, zaradi moje ruske učiteljice klavirja, in pri urah klavirja in petja sem zelo uživala. Po končani osnovni šoli sem se odločila pridružiti šolskemu zboru v moji srednji šoli (Umetniška gimnazija - dramska smer). Hkrati pa me je še sošolka povabila tudi v pevski zbor RTV Slovenija. Za oba zbora smo morali na avdicijo, a na srečo so me sprejeli. Tako sem spoznala tudi veliko novih ljudi in vsi se super razumemo ter radi pojemo in nastopamo. Kljub pogostim vajam ni nikoli stresno in vedno pojemo z užitkom. S petjem v zboru bom z veseljem še nadaljevala, saj je zelo sproščujoče in zabavno.

POEZIJA - LEON KOKOŠAR

S poezijo se v prispodobah izražajo naša najgloblja čustva. Izražajo se na način, ki bralca poosebi s piščevim mišljenjem in občutenji.

FOTOGRAFIRANJE -KATJA BELEC

Fotografija je zame lovljenje svetlobnih žarkov, ki predstavljajo različne motive. S samo enim klikom jih zabeležiš za vedno. Večino fotografiramo zato, da ohranimo spomine v vizualni obliki. Ampak fotografija je lahko tudi več kot le-to. Lahko je umetnost. S tem ko se igramo s svetlobo in temo ter različno barvno paleto, lahko ujamemo motive, kot jih ni še nihče. Seveda moraš ob tem poznati svoj aparat in opremo do potankosti, ampak veliko se lahko naučiš tudi iz lastnih izkušenj. Fotografija in umetnost sta tako povezani in zame predstavljata ogromno možnosti ustvarjanja in eksperimentiranja, dokler se ne izprazni baterija ali do konca napolni še zadnja spominska kartica.

HIPHOP - ALJOŠA KOGLLOT

Hiphop je način izražanja samega sebe preko ritma. Hiphop je neki kar čutiš, to ni navadna zvrst glasbe. Predstavlja življenje, v življenju pa mora vsak ujeti svoj ritem. Dobri, slabi dnevi, hiphop je vedno tle, to je scena pri kateri izražaš pogled, dušo in srce. Meni osebno je hiphop terapija. Najdeš se v besedilih terapevta, njegov pogled na ukrivljeno stanje.

OPERA HOBBIT - IRENA GNEZDA

V prostem času se ukvarjam s petjem. Obiskujem Glasbeno matico, kjer se trenutno ukvarjamo z opero »Hobbit«. V skupini nas je približno 60, različnih starosti in poklicev. Imamo različne učitelje petja, koreografino, režiserko, dirigente in korepetitorje, ki se trudijo, da naredimo vse najhitreje in najboljše. Večkrat jim to ne uspe, saj se osnovnošolski otroci na vajah pogosto pogovarjajo. S projektom smo začeli septembra 2016, premiera pa je bila decembra 2017. Zadnja predstava bo marca 2018. Veliko je diskriminacije, saj se ukvarjajo s solisti, do nas, ki smo manj pomembni, pa se obnašajo, kot da smo ničvredni. V tem trenutku mi projekt ne pomeni veliko, saj več pozornosti namenjam šoli. V osnovni šoli me je to veselilo, bila sem bolj sproščena, ker sem delala tisto, kar me je veselilo. Petje mi pomeni veliko, saj pojem že od majhnega, in med petjem se počutim svobodno. Občutek imam, kot da noben okoli mene ne obstaja.

RESTAVRIRANJE - MELANI KOLBL

Umetnost in zgodovina sta me od nekdaj navduševali. Umetnost kot način izražanja, zgodovina pa kot neprecenljiva dediščina naših prednikov. Z restavriranjem se te dve smeri združita in hkrati ustvarita nov pojem, ki dobi popolnoma nov pomen. Moje prvo srečanje z restavriranjem je bilo, ko sem še bila deklica. Mogoče se kdo spomni oddaje »Pajkec«, ki se je predvajala zjutraj ob vikendih. Vsak vikend sem nestrpno čakala na novo epizodo. Prikazovali so osnove restavriranja, zanimivosti, intervjuje z restavratorji in ustvarjanje mladih. To me je zavestno in podzavestno zelo navdušilo. Umetnost me spremlja že od malih nog, sedaj ko sem malce odrasla, pa so me pritegnile tudi druge stvari. Zelo se navdušujem nad zgodovino in vsem historičnim. Zame pomeni nekaj brezčasnega. Zato sem ob pogledu na propadajoče zgradbe, uničene stvari ali stvari, ki začnejo izgubljati svoj čar, zelo »potrta«. V meni se je ob tem prebudila želja, da bi v prihodnosti povezala svojo otroško navdušenost s sedanjimi cilji in hobiji. Ta želja je prerasla v cilj, da se po končani srednji šoli izobražujem na področju restavratorstva. Zame ima ta poklic posebno noto, saj obuja lepoto, ki je zbledela s časom. Obudi čar preteklosti in nam prikliče spomine naših prednikov in njihovega načina življenja. Za stvarmi, ki jim damo nov videz, se skrivajo mnoge zgodbe in dogodki ljudi, ki so vplivali na današnji svet. Pri restavriranju, skozi postopek, na koncu dobimo veliko več kot le obnovljen predmet. Ko na začetku ugotavljamo strukturo in material predmeta, si lahko predstavljamo, kako se je zgodba te stvari sploh začela. Ko opravimo vse postopke, kot je npr. konzerviranje, in poskrbimo, da je predmet zaščiten, smo postali del te zgodbe. Restavriranje mi je zato posebno všeč, saj ob ustvarjanju in obnavljanju obudimo preteklost, poskrbimo za naslednje rodove, da spoznajo, kaj se je nekoč dogajalo, in postanemo del zgodbe, ker smo pripomogli k ohranitvi dediščine.

TROBENTA - VID VAČOVNIK

Vid Vačovnik je dijak tretjega letnika Srednje gradbene, geodetske in okoljevarstvene šole v Ljubljani. Poleg poklica gradbenega tehnika se je odločil svoj čas nameniti tudi šolanju na Konservatoriju za glasbo in balet, kjer opravlja svoje drugo leto izobraževanja. Že v otroštvu je v glasbeni šoli našel svojo strast v igranju klavirje in trobente ter za oba inštrumenta končal srednjo glasbeno šolo. Po končanem prvem letniku gradbene šole se je odločil, da bi svoje znanje trobente rad nadgrajeval na konservatoriju. Za glasbo je, kakor za vsako drugo umetnost, potrebno veliko truda in žrtvovanja in to mu ni predstavljalo težav, saj se je šolanja veselil. Med poletjem mu je glasbeno ustvarjanje preprečila nesreča, pri kateri si je hudo poškodoval roko, ki je ostala trajno paralizirana. Sam ni izgubil veselja do glasbe, zato je poiskal način, da svoje izobraževanje nadaljuje. Žal za igranje klavirja zanj ni bilo možnosti, pri igranju trobente pa se ni vdal in je s pomočjo posebnega stojala našel nov način ustvarjanja. Poškodba mu je v veliki meri spremenila življenje in mu žal vzela hobije kot so: plezanje in kolesarjenje. Vendar sam ostaja pozitiven in je najin pogovor končal z mislijo: »Če imaš v življenju ambicije in ti ob strani stojijo pravi ljudje, te prav nič ne more ustaviti. Nikoli ne smeš obupati, ne glede na to, kaj se ti zgodi, vedno bi lahko bilo slabše.« Z Vidom sem se pogovarjala Zala Zebec.

MODNA KOLEKCIJA -JANJA KAŠIČ

Biti frizer ne pomeni le vsakdanjega striženja, ampak lahko nudi tudi različne izzive, v smislu sodelovanja pri različnih projektih. Tako sem bila v tem letu izbrana, da sodelujem v šolski dobrotelni modni reviji. Tema letošnje revije je bila »Sanjači«, pripravili pa smo okrog deset različnih kolekcij. To je zelo ustvarjalni proces, kjer je potrebno na temo najti različne asociacije in potem zbrati frizure, stil oblačila, make-up ter celotno dramaturgijo (hoja po »pisti«, glasba). Delo je potekalo timsko in tudi omogočalo lastno eksperimentiranje. Najprej smo se razdelili po skupinah in si znotraj razdelili tudi delo. Pri frizurah sem imela možnost lastnega ustvarjanja. Ta izkušnja je bila zame zelo dobrodošla, saj mi je dala vedeti, kaj si po končani šoli želim početi. Tako delo mi nudi sprostitve, predvsem pa možnost lastnega izražanja čustev. Lahko je dinamično in ustvarjalno. Na tak način se počutim povezana z umetnostjo in sem lahko za trenutek prava umetnica.

USTVARJALNE DELAVNICE - MOJCA ROPOŠA (VZGOJITELJICA)

Umetnost mi pomeni nekaj lepega. Nekaj, kar narediš z dušo in srcem ter izliješ svoja čustva. Včasih se zdi vse tako preprosto, vendar ko želiš narediti sam, vidiš koliko truda je potrebno, da nastane neka umetnina, izdelek.

Vedno rada pogledam kaj lepega. Pa naj bo to slika, glinen izdelek, skulptura, nakit. Rada imam moderno in držim se načela »manj je več«. Kadar mi dopušča čas, tudi sama ustvarjam, zlasti poleti na morju, ko ti narava kar sama ponuja vrsto materialov in idej. V mesecu decembru se posvečam predvsem dekoraciji doma in izdelujem izdelke za obdarovanje svojih najbližjih.

HRANA IN UMETNOST - VANDA NEUBAUER (VODJA PREHRANE)

Vloga hrane se je v zadnjem desetletju v razvitem svetu premaknila v središče in je daleč od tega, da bi bila le izvor energije za preživetje.

Hrana in kultura prehranjevanja nudita nešteto odprtih možnosti za umetniške projekte v smeri estetike prehranjevanja, funkcionalnosti in lepote hrane, pa tudi raziskovanja v smeri zavržene hrane...

Salvadorja Dalija večina pozna po bizarnih in hkrati čudovitih slikah, kot je »Vztrajnost spomina«, na kateri so stopljene ure. Nadvse zanimivo pa je, da je slovit španski slikar napisal in izdal tudi kuharsko knjigo »Les Diners de Gala«. Dali, ki velja za enega najpomembnejših nadrealističnih slikarjev, je nenavadno knjigo izdal leta 1973. Kuharska knjiga vsebuje 136 receptov in bizarnih ilustracij, ki po eni strani vzbujajo apetit, po drugi pa gnus. Recepte so preizkušali na razsipnih in ekstravagantnih zabavah Dalija in njegove žene ¹⁹ Gale, na katerih so gostje pogosto nosili kostume, med njimi pa so se prosto sprehajale divje živali.

FILMSKA UMETNOST

Ker je rdeča nit tokratne Cenzure »umetnost« sva se Ivana in Neža odločili, da bova intervjuvali najinega sovrstnika Jakoba Grižoniča.

Jakob je zanimiv in zabaven fant, ki obiskuje prvi letnik Srednje vzgojiteljske šole in gimnazije Ljubljana (SVŠGL), smer: gledališče in film.

Že v devetem razredu je režiral svoj prvi film in se v njem preizkusil tudi kot igralec.

Letos pa je bil ta film predvajan na Festivalu slovenskega filma v Portorožu.

Več podrobnosti o Jakobu, o tem kaj mu pomeni umetnost, o njegovem filmu in prigodah iz snemanja pa sledi v intervjuju ...

Se lahko na kratko predstaviš?

Ime mi je Jakob Grižonič, imam 15 let, sem iz okolice Kopra, prej sem obiskoval OŠ Šmarje pri Kopru. Imam dva brata, mačko Marli in psa Aša.

Kaj je tvoj najljubši hobi?

Rad razmišljam in pišem zgodbe.

Kaj ti pove ali pa na kaj pomisliš, ko slišiš besedo umetnost?

Spomnim se na svojo babico in pa na neko zelo barvito sliko. Drugače pa mi umetnost pomeni neko svobodo in razmišljanje izven socialne družbe.

Režiral si tudi svoj prvi film, ki pa je bil predvajan tudi na letošnjem Festivalu slovenskega filma v Portorožu. Kako si se počutil v vlogi režiserja in kakšni so bili občutki, ko si izvedel, da je tvoj film izbran za fes-

tival?

V vlogi režiserja, hm... Delo z 14 in 15-letniki je grozno, vendar pa mi je vloga všeč, ker imaš vse pod kontrolo, je pa hkrati tudi stresno in sproščujoče. Moja reakcija, ko sem izvedel, da gre moj film na festival, je bila: "O fak, ta film je grozen!". Novica pa mi je bila vseeno zanimiva, ker nisem tega niti najmanj pričakoval.

Kje si dobil idejo za film?

Naprej smo imeli neko zanimivo zgodbo, ki se seveda pod nobenim pogojem ne bi zgodila. Vendar smo potem iz te zgodbe črpali navdih in posneli film.

Imaš kakšno smešno prigodo iz snemanja?

Ja, teh prigod imam zelo veliko, tudi posnetih. Na primer en kader smo morali posneti 45-krat ali pa; enkrat nas je bilo osem oseb v res majhni sobi z vso opremo.

Kako si usklajeval šolo in snemanje?

V bistvu nam je včasih odpadla kakšna ura pouka, vendar smo bili vseeno v šoli, do približno pete ure popoldne. No, jaz osebno sem hodil domov okoli šestih. To me je potem še dodatno inspiriralo, da sem se več učil in s tem so se mi ocene zelo izboljšale.

Ali te režija že od nekdaj zanima?

Na splošno sem vedno hotel postati igralec ali pa režiser. Kako je naslov tvojemu filmu, ali se ga da kje pogledati? Mojemu filmu je po slovensko naslov: "...in!?", po angleško pa: "F-team".

Ja, film se da pogledati na »YouTube«.

Dragi bralci!

Hvala, da ste si vzeli čas in prebrali najin čisto prvi intervju, upava, da vam je bil všeč ...

JAZ

Sedim in opazujem. Nič ne vidim. Zaprem oči in poslušam. Nič ne slišim. Globoko zajamem sapo. Nič ne okusim. Zopet odprem oči in pogledam okoli sebe. Vse je črno. Pogledam sebe, nič se nisem spremenila. Bela koža, sivo razmršeno krilo, črne oči in črni dolgi lasje. Vse kot po starem. Pogledam v nebo, zagledam rdeči oblak. »Čudno, nikoli nimam obiskovalcev,« si mislim. Rdeče čudo se ustavi nekaj metrov nad mano in iz njega prileti stvor. Bitje je imelo zajčja ušesa ter rep, mačje tace in oči, slonov rilec, kengurujevo telo ter samorogov rog. Bitje se je transportiralo in se mi priklonilo. Priklonila sem se nazaj in ga vprašala, kaj želi od mene. Začel je spuščati puranje zvoke, nič ga nisem razumela. Nagnil se je k meni in se me dotaknil z njegovim čudežnim rogom in čudežno so se puranji kriki spremenili v razumljiv govor s francoskim naglasom. »Živijo,« je rekel stvor. »Sem Kriptolus in prihajam v miru. Že več dni te opazujem in opažam, da ti je dolgčas, zato te bom popeljal na druge planete, da odkriješ, kako zabavno je lahko življenje.« Brez besed sem stala tam in strmela vanj. Kaj misli s tem »druge planete«? Ali je tam v neskončnem vesolju še več depresivnih planetov kot ta ali pa so zabavni? Ali so drugi planeti brezbarvni ali imajo pisane barve? Moje razmišljanje je prekinil Kriptolusov dotik, češ naj splezam v njegovo kengurujsko vrečo. Čeprav prestrašena, sem to tudi storila. V trenutku, ko sem bila notri, je Kriptolus začel kriliti s svojimi mogočnimi krili in v pičlih treh sekundah sva bila v zraku. Med letom sem opazovala modro nebo ter bele oblake. Ni vsak dan, da vidim barve in se jih lahko celo dotaknem. Zamižala sem in prepustila, da mi veter mrši moje dolge črne lase.

Kmalu se je Kriptolus začel ustavljati. Pristali smo na rumenem planetu. S težavo sem splezala iz njegove tople vreče in se razgledala. Ni minilo veliko časa, ko se mi je neznano bitje začelo približevati. Bilo mi je podobno, le da je bilo polno barv. Prišla je do mene in se predstavila: »Živjo, sem Klara in to je Plesni planet.« Podrobneje sem jo preučila in opazila, da stoji na konicah svojim rdečim copat. Nosila je svetlo modro krilo, ki se je razprostiralo okoli njenega pasu kakor pahljača. Rdeče lase je imela spete v figo z modro rožo ob strani. Na njenem bleščečem obrazu pa se je nahajal velik in topel nasmeh. Brez besed je odplesala stran. Odhitela sem za njo in šele po petih minutah teka opazila par, ki je plesal. Obstala sem in ga opazovala, ko je moje misli prekinil zadihani Kriptolus, ki mi je razložil, da so to latinskoameriški plesi. Obrnila sem se in za hrbtno opazila dečka, ki se vrti na glavi, pred njim pa je postavljen klobuk. Kriptolus mi je šepnil, da je to pocestni umetnik, bolj natančno plesalec. S svojim rogom se je dotaknil dečkovega klobuka in v njem so se prikazali zlati cekini in zeleni bonboni. Deček se mi je nasmehnil in mi podaril zapestnico z rumenim obeskom. Vrnila sem mu nasmeh ter se obrnila h Kriptolusu. Ko sem se obrnila nazaj, dečka ni bilo. Le kam je izginil? Kriptolus mi je pomignil in nazaj sem zlezla v njegovo toplo puhasto vrečo.

Kratek let je minil hitro in pristala sva na zeleno obarvanem planetu, kateri je bil obdan s travo in velikimi cveticami. Na cveticah so poskakovali majhni možicliji v mavričnih kostimih. Pomignili so mi, naj se jim pridružim, in to sem tudi storila. Z obrazom, polnim veselja, sem skočila na največjo rožo in na njej poskakovala vse do belih puhastih oblakov. »Živjo,« me je pozdravila majhna cvetica. Od strahu sem kar poskočila. »Nič se ne boj,« se mi je nasmehnila in iz ust so ji padla semena. Pobrala sem jih in jih hotela vrniti, a me je zavrnila. »Kar vzemi jih. Posadi jih na svoj planet, iz njih bodo zrastle odbijajoče cvetlice, take kot jaz,« je modro dejala. Semena sem pospravila v žep svoje raztrgane oblekice, ko me zopet presenetil, tokrat že znani, glas cvetlice: »Oh, vidim, da si že spoznala Maksa.« Kdo je Maks? Kdaj sem ga spoznala in še vrsto vprašanj se mi je pletlo po glavi. »To zapestnico ti je podaril Maks. Nekoč je tudi on potoval iz planeta na planet s pomočjo te zapestnice, saj ima ta moč domišljije, to kar si zaželiš to dobiš,« je razložila. Nasmehnila sem se in zamižala. Zamislila sem si, da imam dolge viola lase, lepo belo oblekico z viola vrtnicami. Odprla sem oči in si ogledala popolnoma belo oblekico in viola obarvane lase. Nasmehnila sem se sama sebi ter zlezla v Kriptolusovo vrečo in že sva bila v zraku.

Po dolgi in strašljivi poti sva pristala na snežno belo obarvanemu planetu. Razgledala sem se in opazila porušene zidove, hiše, orožje in mrtve ljudi. V daljavi sem zaslišala otroški jok in stekla proti njemu. Za porušeno hišo sem zagledala majhnega dečka v solzah. Počasi sem se mu približala in on se mi je vrgel v objem, tesno sem ga objela, on pa je zajokal še močneje. »Ni ju več,« mi je zajokal v ramo, »odpeljali so ju,« je dodal hlipajoče. »Kdo in koga so odpeljali in kam?« sem ga zasula z vprašanji. »Moja starša, vse mi pomenita na svetu, najraje ju imam ... Zdaj ju ni več,« je zajokal. Po nekaj minutah tišine me je začudeno pogledal in vprašal: »Kdo sploh si?« To vprašanje me je presenetilo, saj mi ga še nihče ni zastavil. Kdo sploh sem? Poslušala sem tihi glas v sebi in mu odgovorila: »Jaz sem Lisa, dekle iz mrtvega planeta.« Objel me je, tokrat brez solz, in mi šepnil na uho: »Hvala.« Nasmehnila sem se mu. »Zakaj?« sem ga vprašala. »Ker si me potolažila,« mi je odvrnil z še večjim nasmehom. Sramežljivo sem pogledala dol in opazila mojo rumeno zapestnico in mu jo podarila. »To je zapestnica domišljije, tisto kar si zaželiš to dobiš,« sem mu modro dejala. Deček jo je počasi sprejel in v trenutku, ko je zapestnica zapustila mojo roko so moji lasje postali črni in na meni je kraljevala razcapana oblekica. Deček me je začudeno pogledal, a jaz sem se mu samo nasmehnila. Zaprl je oči in ko jih je ponovno odprl, sta pred njim stala njegova starša. Obrnil se je k meni in mi pritisnil poljub na lice. Nato je sramežljivo, a veselo, skočil v objem svojima staršema. »Če kdo vpraša je to Srečni planet,« sem šepnila Kriptolusu in ta se mi je nasmehnil.

»Vedel sem,« sem zaslišala neznan glas za mano. Obrnila sem in oseba me je močno objela. »Končno sem te našel,« se mi je nasmehnil in me pogledal v moje globoke, črne oči. Začudeno sem ga pogledala. »Lisa, ti si Čudojalec tako kot jaz. Pred 953 leti so napadli tudi najin planet, tisti za katerega trdiš, da je mrtvi planet, in pobili vse prebivalce razen naju. Jaz sem jim uspel pobegniti, medtem ko si ti običljala na planetu. Oprosti še enkrat. In seveda so oni bili pametni in so ti zbrisali spomin, da se ne moreš spomniti niti mene, Maksa, tvoje ljubezni,« je rekel in sramežljivo pogledal v svoje noge. »Kdo oni?« sem ga vprašala. »Mortorji,« je dodal in pogledal nazaj v oči. Prijel me je za roko in zaprl oči, ko jih je odprl sem zopet imela viola lase ter belo oblekico z viola rožami. »Lisa, to si prava ti,« se mi je nasmehnil in me objel. »Sedaj pa naju čaka pomembnejša naloga, saj morava rešiti še ostale Čudojalce,« je dodal in me potegnil v Kriptolusovo vrečo.

In tako sva se podala novim reševanjem naproti.

ZAKAJ, KAJ, KAKO, ČEMU....?

Strah me je, da me bo fant zapustil, če ne bom privolila v spolne odnose z njim.

Spolni odnos ni zgolj dejanje, ampak pomeni tudi izražanje najglobljih in najiskrenejših čustev do svojega partnerja. V spolni odnos privoli le takrat, ko si čustveno pripravljena nanj in poučena o varni spolnosti ter zaščiti. V spolnost te fant ne sme siliti ali te celo izsiljevati, da te bo zapustil. Vsekakor se o tem, ali sta oba pripravljena na spolni odnos, morata pogovoriti. Če se v tebi prebudi kakršenkoli dvom ali strah, pomeni, da za ta korak še nisi pripravljena. V kolikor bi te fant izsiljeval, da te bo pustil, če ne boš privolila, potem si lahko prepričana, da tukaj žal ne gre za iskreno ljubezen. V tem primeru razmisli, ali si takšnega fanta sploh želiš in kakšen spomin želiš imeti na svoj prvi spolni odnos. Kot na nekaj, kar počneš pod prisilo, ali kot nekaj lepega, za kar si se odločila po svoji volji.

Da bi pridobil/-a fanta/punco, sem se na zabavi tudi jaz napil/-a.

Res je, da kozarček alkohola človeka sprosti in marsikdo postane bolj drzen, zgovornejši, samozavestnejši in bolj sproščen, kot je v resnici. Težava je le v tem, da po enem kozarčku popitega alkohola težko določimo mejo, kdaj bi bilo dobro prenehati piti. Tako prvemu kozarčku sledi drugi in drugemu tretji in kmalu se ne zavedaš več kaj počneš. Lahko storiš kaj, kar bi naslednji dan globoko obžaloval/-a, ali pa kaj, kar bi bilo zate ali za druge nevarno. Zato naj alkohol ne bo sredstvo za reševanje tvojih ljubezenskih težav. Raje skušaj zbrati pogum in ogovori fanta/punco, ko boš trezna/trezen. Gotovo bo to tudi fantu/punci najbolj všeč. Bodi takšna/takšen kot si, pa bo najbolj prav.

S starši se ne razumem.

Prepiri s starši so v obdobju, ko odraščаш, nekaj povsem običajnega. Želiš si, da ti ne bi dihali za ovratnik in se vtikali v tvoje zadeve, da bi te pustili pri miru. Starši pa težko razumejo, da odraščаш, se osamosvajaš in znaš razmišljati tudi s svojo glavo. Skušaj razumeti, da ti ne prepovedujejo stvari zato, ker bi te želeli omejevati ali uveljavljati svojo avtoriteto, ampak zato, ker te imajo radi, jih skrbi zate in te skušajo zavarovati pred nevarnostmi. Največ nesoglasij se da rešiti z odkritim in mirnim pogovorom. To je včasih zelo težko, še posebno kadar imaš občutek, da starši nimajo prav in te ne poslušajo. Skušaj jim razložiti, kako se počutiš, kaj ti misliš in zakaj meniš, da oni nimajo prav. Staršem pa daj možnost, da ti tudi oni razložijo, kako se počutijo, zakaj so ti kakšno stvar prepovedali ali ti naložili kakšno nalogo. Morda boš po pogovoru bolje razumel/-a starše in njihove skrbi, starši pa bodo začeli spoznavati, da nisi več majhen otrok, ampak da se razvijaš v samostojno in odgovorno osebo.

Ali moramo novo leto res pričakati na mega žuru?

»Ne, ker ga lahko preživimo tudi brez alkohola in žurov v dobri družbi.« L.N.

«Ne mislim, da prav na mega žuru, temveč na zabavi, praznovanju.» I.

«Ne, saj mislim, da za novo leto ni treba imeti nič posebnega.» M.

«Ne, saj ga lahko pričakamo tudi trezni in s svojimi najbližjimi na normalen način.» G.V.

«Ne, pričakaš ga, kot ga želiš ti sam.» T. M.

«Novo leto dočakaš, kjer tebi paše.» X.

VISUAL ARTS? IN ZAKAJ NE?

Šest predmetov. Zaradi velike navdušenosti bodočih intelektualcev, jih na naši Bežigradski gimnaziji lahko izberete sedem. Sedem predmetov s katerimi boste dve leti gradili svojo razgledanost. Predmetov, ki vas bodo popeljali na najboljše univerze sveta npr. Cambridge, Oxford, Edinburg, ali pa preprosto na najkvalitetnejše fakultete v Sloveniji. To so vizije dijakov mednarodne šole. Cilji, za katere vsako minuto srednješolskih dni, dijaki programa IB, urimo svoje misli in sposobnosti. Ob vstopu v program mednarodne šole, programa IB, sprejememo pomembno odločitev. Izberemo namreč predmete, ki jih želimo obiskovati, da nam bo omogočen kar najboljši študij v prihodnosti.

Predmeti, ki kraljujejo na vrhu lestvice najbolj zaželenih, so predvsem predmeti, ki sodijo v kategorijo Natural Sciences; biologija, kemija, fizika, Computer Science. Predmeti, ki zagotavljajo uspešno, napredno prihodnost in lahko ter hitro zaposlitev. Seveda sledi skupina Human Sciences; psihologija, filozofija in geografija. To so pomembne perspektive, ki bodo oblikovale delovanje naše družbe. Nekje na koncu lestvice, rahlo zaprašen in pozabljen, sameva Visual arts. Predmet, ki ga iz neznanega razloga spremlja negativna konotacija. Umetnost. Vizualna umetnost. To ni likovna teorija, to ni niti umetnostna zgodovina, to je predmet, kjer se oblikuje dijakova osebnost, gradi mišljenje, ustvarja »trdna koža« in širi pogled. Vse to, kar naj bi bile kvalitete uspešnega in dobro zasnovanega predmeta. Zakaj potem vidimo, da je Visual arts neobiskan predmet? Le nekaj dijakov, na celo generacijo mednarodne šole, se odloči spoznati tudi to perspektivo. Mogoče razlog, zakaj takšna neobiskanost, niti ni tako neznan in skrit. Zdi se namreč precej očiten. Umetnost ni perspektivna. Mladi se zavedajo, da po končanem študiju umetnosti, služba ne bo preprosto dosegljiva in uspeh ni zagotovljen. Na trgu je vse preveč takšne in drugačne umetnosti, kriteriji za napredek pa zelo visoki. Pa vendar, izbira Visual arts, kot enega izmed predmetov, še ne pogojuje študija. Tako kot se številni odločijo za predmet

jezika, a vendar se njihove študijske poti ne bodo nadaljevale v omenjeni smeri. V obvladovanju jezikov dijaki prepoznajo prednost, ki jo želijo izkoristiti, ker ta prinaša olajšave v nadaljevanju njihove poti. Kaj pa umetnost? Zakaj dijaki ignorirajo in zanemarijo kvalitete, ki jih ponuja razvoj osebnosti s pomočjo predmeta Visual arts? Odgovor se zelo verjetno povezuje s težavo zaposljivosti in uspeha, saj se zato dijaki raje odločijo za dodaten naravoslovni predmet, katerega znanja so na trgu danes tako zelo zaželeni. Takšna razlaga je razumljiva in opravičujoča, saj dijakom preostane zgolj to, da se prilagodijo današnjim razmeram. A vendar me zaskrbi dejstvo, da obstaja tudi druga stran odgovora na vprašanje o nezanimanju za umetnost in vrednote, ki jih ta prinaša s seboj. Dijakom je preprosto vseeno. V valu tekmovalnosti in trdega boja za prevlado mladi počasi izgubljajo smisel za drugo - za tisto, kar ne prinese neposrednega zaslužka, prepoznavnosti in lahke poti. Edino delo in učenje, ki zanje šteje, se zdi, da je delo, ki je povezano z raziskavami, dokazovanji in utemeljitvami. Iskanje pravih odgovorov. Pri umetnosti pa je ravno nasprotno. Ni pravega odgovora, je zgolj mnogo perspektiv, ki se dopolnjujejo in gradijo širše poglede. Za vse to pa je potrebno trdo delo, ki ni nujno v obliki pisanja testov in učenja podatkov na pamet. Gre za veliko praktičnega ustvarjanja, ki se včasih zdi še kako težje od preprostega »pifljanja«. Iskanje dobre in prodorne ideje zahteva odrekanja in čas. Prav tako pa zahteva vztrajnega človeka, ki se je pripravljen predati. Ideje in postopki nas ne čakajo, mi jih namreč ustvarjamo. Je mogoče, da se dijaki ustrašijo te plati svobode, ki jo predmet ponuja? V svetu, ki deluje po ustaljenih tirnicah, namreč ni enostavno stopiti izven okvirjev in biti drzen. Lažje in varneje je ubrati pot, ki je že sestavljena in nam zagotavlja uspeh. A vendar je posebej zadovoljivo in vredno, ko si dijaki upamo stopiti v neznano in tvegati. Umetnost nas namreč brezpogojno uči, če si jo drznemo preizkušati.

THE EARTH WITHOUT ART IS JUST EH.

Za umetnost me je navdušila srednješolska učiteljica slovenščine. Vena ji je bilo ime. Direktno »v žilo« nam je vnašala ljubezen do literature. Navduševala je s svojimi stavki, zloženimi tako, da smo neprestano čakali na naslednjo besedo. Njene primere so bile izvrstne. Nikoli ne bi rekla kaj takega kot npr. »govoriš kot strgan dohtar«. Preveč vsakdanje. Jeziku je dajala drugačno dimenzijo. »Deluješ nervozno kot nebo, ki je nabreklo od oblakov. Tvoje jopica je take barve, kot na pol prazen kozarec češnjevega likerja.« Očarala nas je. Začarala z ljubeznijo do literature. Sicer ne vseh, veliko pa. Bila je zabavna, modra in res zelo stara. V treh letih, dokler ni prenehala s poučevanjem, se slovnici nismo posvetili niti enkrat. Kot da ne obstaja. Smo pa zato vsak dan poslušali o literaturi. Homer, ruski realizem, moderna. Ne nujno v tem vrstnem redu. In vedelo se je, kdo je glavni. Ruski realisti. Zaradi nje sem začel brati drugače. Z navdušenjem in ljubeznijo. Govorila nam ni samo o literarni teoriji, podrobnemu razlaganju odstavkov, zakonitostih esejev, temveč tudi o življenju pisateljev, pesnikov ... O tem, kako so Cankar, Murn, Kette in Župančič popivali, o čem so takrat razmišljali, v kaj so po njenem mnenju verjeli. O tem, kako je zjutraj, po »prekrokani« noči, Ivan Cankar, ki je bil najbolj vzdržljiv, ostale z vozičkom, »kulcami«, prepeljal na njihove domače naslove. O tem, kako se je Cankar vozil na Rožnik, kjer je nekaj časa živel. Kako si je vsak teden po honorarju, ki ga je dobil od časopisa, naslednje jutro, ko je honorar zapil, naročil dve kočiji, ki sta ga peljali na Rožnik. V eni se je peljal sam, v drugi pa so peljali njegov klobuk in palico.

Veliko sem bral že prej, toda v srednji šoli sem se z Venom prvič začel zavedati, kako lepe so lahko besede. Kako nedoumljive so lahko misli. Tako se je pri meni začela ljubezen do umetnosti. In nadaljevala. Veliko srednješolskih trenutkov sem preživel med knjigami ali v bendu, kjer smo ustvarjali svojo glasbo. Večino časa na vajah, smo se med seboj pogovarjali z inštrumenti. »Bluzili«. Imeli neprestane »jam sesione«. Ko smo imeli koncert, se nam je lahko pripetilo, da smo igrali nek komad, pevec pa je pel drugega. Ne samo zaradi ljubezni do glasbe. Kako bomo neko pesem zaključili, ni vedel nihče. Tega se preprosto nismo uspeli dogovoriti, ker smo že delali na neki drugi skladbi, ali zaradi drugih postranskih vzrokov. Brez discipline. Golo ustvarjanje, ki mi je pomagalo prebroditi mladost. Težave z videzom, težave zaradi konfliktov s starši, prijatelji, razočaranj v ljubezni. Ustvarjanje zaradi težav, ni rešilo težav, sem pa na primer energijo nesrečne ljubezni porabil za to, da sem punci, ki me je zapustila, posvetil pesem. In se počutil precej bolje, še posebej zato, ker je bila pesem vseh tudi prijateljem.

Glasba in ustvarjanje v bendu me je na nek način izoblikovalo, mi kazalo lepote ustvarjanja, zvoka, povezovanja, me navduševalo z igrivostjo, veseljem do življenja. Ob glasbi so drevesa lahko postala bolj živa, nebo manj težko, sence bolj čarobne, veter ... poletni veter, ki se pojavi pred mrakom, pogosto na morju. Ne gre iz spomina. In seveda je bilo kdaj tudi obratno. Zaradi ustvarjanja, sem bil še bolj žalosten, bolj brezvoljen. Življenje pa v k... Vedno pa lahko rečem, da sem bil po ustvarjanju glasbe bolj zasanjan.

In umetnost me spremlja še sedaj. Pogosto hodim na razstave in na različne bienale likovnih umetnosti. Pogosto zaradi žene. Kjer me različne inštalacije, slike, fotografije in kipi pogosto začarajo. Še vedno tudi knjige in filmi. Kjer za trenutek uzrem druge dimenzije. Večnosti? Neskončnega prostora domišljije. Bogastvo.

Mi umetnost lahko pomaga pri reševanju lastnih težav? Dvomim. Zelo redko. Meni pomaga vnesti v življenje barve, lepoto, celovitost... Življenje postane bolj zanimivo, bogato. Včasih tudi bolj melanholično in žalostno. Včasih sem celo srečen, ko me lepota nekega izdelka, pa naj bo to kip, knjiga, film, slika, fotografija ali obleka, navduši. In včasih potrta.

Seveda imam znanje, ki jim umetnost ne pomeni nič. Strošek. Zakaj le? Ob njih se spomnim na zapisa Douglasa Adamsa, ki približno na tak način opiše umetnika: »He was a dreamer, a thinker, a speculative philosopher... or, as his wife would have it, an idiot.«

Pogosto slišim, kako je sodobna umetnost brezzveze. Nerazumljiva. Sama sebi namen. Lahko, da je umetnost, kot pravi Einstein: »...preprosto izražanje najglobljih misli.« Ali kot je zapisal Picasso: »Abstraktne umetnosti ni. Vedno moraš pričeti z nečim oprijemljivim. Potem lahko odstraniš vse sledi realnosti.« Vem tudi to, da potrebuješ čas, da umetnost, še posebej sodobno, lahko gledaš in v njej uživaš. Da pomaga, če si sproščen, odprt za raziskovanje umetnine, ker kot bi dejala profesorica Vena: »Potrebuješ približno enako časa, da napišeš slabo ali dobro knjigo.« Jaz bi dodal, super, če jo napišeš. Super, če ustvarjaš. Verjetno to vsakogar na nek način obogati. Pa čeprav ostali v tem ne vidijo nekega bogastva, oziroma v jeziku ekonomistov, dodane vrednosti.

Po mojem mnenju umetnost ne rešuje težav. Življenje obogati, poglobi in mu doda barve. Zato ustvarjajte.

ZAUPANJE V PIDŽAMI

Po SSKJ-ju je zaupanje prepričanje, da je kdo sposoben, voljen narediti, kar se pričakuje. Po mojem mnenju pa ena od ključnih vrednot za katerokoli zdravo razmerje. Zaupanje je težko pridobiti in z lahkoto izgubiti. Večkrat je samoumevno, da je kakšna stvar zaupna oz. da bo ostala zaupna. Kot pravi star slovenski pregovor »Osel gre samo enkrat na led«, tudi jaz ne zaupam vsakemu človeku, ker mi je že prevečkrat spodrsnilo.

Ko prideš v novo okolje, kot je dijaški dom, moraš najti nove zaupnike in ustvarjaš nova razmerja. Eno najbolj kompleksnih med njimi je gotovo razmerje med tabo, dijakom in tvojim vzgojiteljem. Mogoče dajemo starejši dijaki občutek, da nam je vseeno za vzgojitelje in da je njihova vloga nesmiselna, vendar navsezadnje so še vedno oni tisti, ki odgovarjajo za nas in nam dajejo občutek varnosti v tem velikem neznanem mestu. Gledano iz drugega zornega kota, pa ne vem, če se vzgojitelji vedno zavedajo svoje vloge - kako velik del našega življenja so postali. Začnimo pri malenkostih: ni veliko ljudi, ki ve, kakšne barve je moja pidžama, kako redno pomivam posodo, in da ne maram odstranjevanja las iz vodovodnega odtoka, moja vzgojiteljica to ve.

Vzgojitelji, ne vem, ali ste opazili, da se skoraj vsak moj dan začne z vašimi: »Dobro jutro!« In glede na to, da se po jutru dan pozna, bi lahko rekli, da je od vas odvisen moj dan.

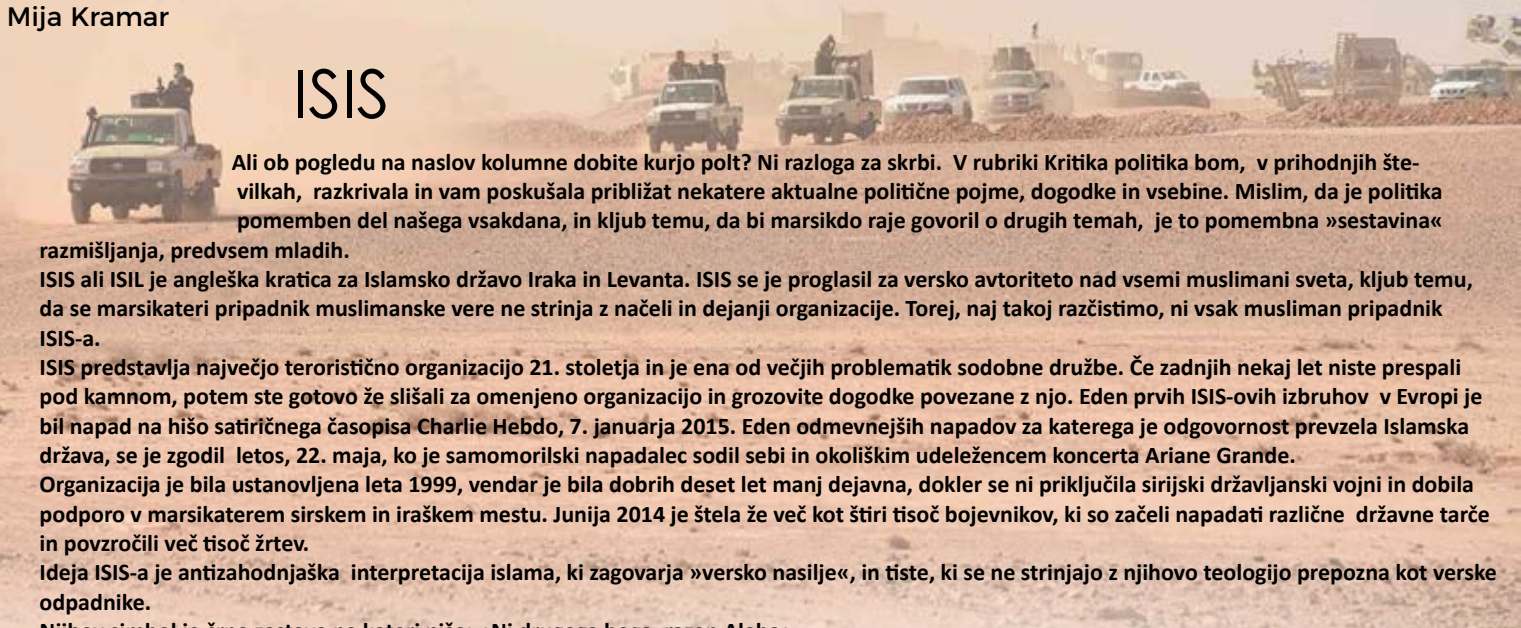
Stvar je taka, če jaz zaupam vzgojiteljici, mi ta lahko pomaga in olajša moje

težave ter z mano goji zdrav prijateljski odnos. In hkrati obratno, če ona zaupa meni in ve, da se lahko zanese name, dobim več samostojnosti, ona pa ima manj skrbi in ponovno gradiva dober odnos.

Toda jaz ne želim, da mi zopet spodrsne, kako naj vem, da moja težava ne bo postala javni domski trač, kako naj vem, da me bo vzela resno, in po drugi strani, da bo njena reakcija razumna in ne preveč dramatična. Ljubi vzgojitelji, jaz ne vem, kakšne barve je vaša pidžama, jaz ne poznam vaših rutin in vaših učnih navad. Mi pač nismo na isti valovni dolžini ...

Dragi vzgojitelji, poskušajte razumeti, kako velik del vašega poklica smo, zavedajte se, da ste del našega vsakdanjika, ki ni vedno idealen. Zamislite si, da bi bili sami trikrat dnevno izpostavljeni oziroma nadzorovani od skorajšnjega neznanca (komaj znanca). Bodite pristni in človeški z nami in že vnaprej hvala!

Dragi dijak, za konec te želim pozvati, da povprašaš svojega vzgojitelja po barvi njegove pidžame! Za dober odnos pa: sta potrebna vsaj dva, torej če želiš, da bi ti tvoj vzgojitelj bolj zaupal, stopi do njegove pisarne in začni pogovor! Topla beseda je vedno dober začetek.

ISIS

Ali ob pogledu na naslov kolumne dobite kurjo polt? Ni razloga za skrb. V rubriki Kritika politika bom, v prihodnjih številkah, razkrivala in vam poskušala približati nekatere aktualne politične pojme, dogodke in vsebine. Mislim, da je politika pomemben del našega vsakdana, in kljub temu, da bi marsikdo raje govoril o drugih temah, je to pomembna »sestavina« razmišljanja, predvsem mladih.

ISIS ali ISIL je angleška kratica za Islamsko državo Iraka in Levanta. ISIS se je proglasil za versko avtoriteto nad vsemi muslimani sveta, kljub temu, da se marsikateri pripadnik muslimanske vere ne strinja z načeli in dejanji organizacije. Torej, naj takoj razčistimo, ni vsak musliman pripadnik ISIS-a.

ISIS predstavlja največjo teroristično organizacijo 21. stoletja in je ena od večjih problematik sodobne družbe. Če zadnjih nekaj let niste prespali pod kamnom, potem ste gotovo že slišali za omenjeno organizacijo in grozovite dogodke povezane z njo. Eden prvih ISIS-ovih izbruhov v Evropi je bil napad na hišo satiričnega časopisa Charlie Hebdo, 7. januarja 2015. Eden odmevnejših napadov za katerega je odgovornost prevzela Islamska država, se je zgodil letos, 22. maja, ko je samomorilski napadalec sodil sebi in okoliškim udeležencem koncerta Ariane Grande.

Organizacija je bila ustanovljena leta 1999, vendar je bila dobrih deset let manj dejavna, dokler se ni priključila sirijski državljanski vojni in dobila podporo v marsikaterem sirske in iraškem mestu. Junija 2014 je štela že več kot štiri tisoč bojnikov, ki so začeli napadati različne državne tarče in povzročili več tisoč žrtev.

Ideja ISIS-a je antizahodnjaška interpretacija islama, ki zagovarja »versko nasilje«, in tiste, ki se ne strinjajo z njihovo teologijo prepozna kot verske odpadnike.

Njihov simbol je črna zastava na kateri piše: »Ni drugega boga, razen Alaha«.

Žrtev je veliko in verjetno niso zadnje, dejstvo je, da Evropska unija, razen povečanja varnostnih ukrepov, ni naredila veliko, da bi zaščitila svoje državljane. Ob vsakem izbruhu smo se prebivalci posameznih krajev, držav, celin in konec koncev celotnega sveta povezali med seboj in sočustvovali z bližnjimi umrlih. Dejstvo je, da ideologija Islamske države ni zdrava, ni humana. Večno vprašanje je, kaj se dogaja v glavi samomorilskega napadalca.

Za kvalitetno življenje je potrebno po svetu hoditi z odprtimi in kritičnimi očmi. Izrazite svoje mnenje in izogibajte se stereotipov. Ne glede na minule dogodke, ostanimo pogumni in ne pozabimo, da se teroristični napadi v Afriki dogajajo veliko pogostejše in jih nihče ne obeša na veliki zvon. Konec koncev, vsi iščemo le spoštovanje in občutek pripadnosti!

PREDSEDNIŠKE VOLITVE 2017

Če niste zadnje pol leta »spali pod kamnom«, potem ste gotovo slišali za predsedniške volitve, ki so se odvijale novembra 2017. Sestavljene so bile iz dveh krogov, lahko bi rekli polfinala in finala.

V finalni krog sta se letos prebila Borut Pahor in Marjan Šarec. Vloga predsednika postaja čedalje bolj simbolična, a vseeno pomembna. Predsednik Republike Slovenije je najvišji politični funkcionar države. Njegova dolžnost je predstavljanje republike in vrhovno poveljevanje njenim obrambnim silam. Naš prvi predsednik je bil Milan Kučan, aktualni vodja pa je z drugim mandatom Borut Pahor. Predsedniški mandat traja pet let.

Prav je, da se zavedamo vloge predsednika, in ne glede na to, da trenutno stanje slovenske politike ni rožnato, spoštujemo politične procese ter smo o njih obveščeni, ker je to konec koncev dolžnost vsakega državljana. Tako kot mora biti delavec v tovarni obveščen o odločitvah in procesih svojih nadrejenih, tako moramo biti tudi državljani obveščeni o dogajanju državnega vodstva. Gre za eno od osnovnih potreb naše družbe in političnega sistema, razen če še vedno verjamete v kralje, mučilne naprave in splošne značilnosti absolutne vlade.

Volitve v letu 2017 je zaznamovala ekstremno majhna udeležba državljanov na voliščih. Zakaj? Ko več ljudi sedi za mizo, pogovor hitro nanese na politiko in samo vprašanje časa je, kdaj se bo med udeleženci pogovora vnel prepir, pa vendar izražajo le svoja mnenja. Konec koncev pa je politika ravno to, reševanje različnih težav na različne načine oz. izražanje svojih idej, mnenj o določenih problematikah. Potemtakem so volitve, enostavno povedano, izbiranje posameznika glede na njegovo mnenje, ideje.

V polfinalnem krogu je bilo 11 predsedniških kandidatov, ki so skozi zaslišanja, intervjuje in s svojo propagando, skozi celotno kampanjo, predstavljali svoja mnenja ideje in obljube. Več kot polovica državljanov, pa pravi, da jim nihče ni všeč, da so volitve nesmiselne, ni jim všeč ne preteklo, ne trenutno politično stanje naše države. 11 različnih kandidatov je želelo spremembe, je imelo ideje, mi pa smo se zaradi malomarnosti odločili za človeka, ki je imel pet let časa za spremembe, ki jih ni uresničil. To ni rešitev ..., kaj se zgodi, ko državljani obupajo nad lastno državo.

Dragi sorojaki, Slovenci! Dokler bomo ležali na kavču in nas ne bo zanimalo, kdo je naš predsednik in kaj se dogaja z našo vlado, bomo prepuščeni stanju v katerem smo, državo bodo vodili ljudje, ki jim ne zaupamo. Čas je, da se zbudimo in naredimo spremembo. Mi, obrabi prihodnosti, smo tisti, ki lahko prinesemo kvalitetne novitete, bolj vplivni smo, kot se zavedamo. Se vidimo čez pet let na volišču!

OD MITA DO ARHITEKTURE

Dnevi evropske kulturne dediščine (DEKD) so skupni projekt Sveta Evrope in Evropske komisije, ki je nastal z namenom ohranjanja in oživljanja kulturne dediščine. Cilj projekta je, da bi čim širšo množico ljudi pripravili do zanimanja za dediščino in da bi se zavedali njene pomembnosti. Vsako leto septembra, v okviru tega projekta, po evropskih državah potekajo različne brezplačne delavnice in prireditve. Že tretje leto smo pri tem projektu aktivno sodelovali tudi učenci Srednje gradbene, geodetske in okoljevarstvene šole Ljubljana. Letos so skupno evropsko temo posvetili naravi, Slovenija pa si je znotraj tega izbrala temo »Voda - od mita do arhitekture«. Dijaki SGGOŠ smo skupaj s profesorji sodelovali na prireditvi »Od mosta do mosta«. V različnih dejavnostih smo svojim sošolcem in mimoidočim predstavljali Gabriela Gruberja ter njegov znamenit prekop, obiskovalce smo popeljali v prazgodovinsko dobo koliščarske kulture, jim pomagali izdelovati maketo bivališča in jih povabili k tkanju na enostavnih statvah ter izdelovanju nakita. Z najmlajšimi obiskovalci smo merili pretok Gradaščice, izdelovali modele mostov in predstavljali tehniško dediščino Hradskega mostu. Vse to, in še več, si je lahko ogledal vsak, ki se je za to zanimal. Če pa ste letos DEKD zamudili, vas vabimo, da se nam na različnih dejavnostih pridružite naslednje leto.

BOTRSTVO

Projekt BOTRSTVO že drugo leto zapored pomaga štirinajstim dijakom Dijaškega doma Bežigrad pri plačevanju oskrbnine za dijaški dom.

Dijake predlaga dijaški dom na pobudo staršev oziroma dijakov.

Brez pomoči bi se družine prej omenjenih dijakov spopadale s precej večjimi finančnimi težavami, kar pogosto pomeni tudi precej večjo stisko, tako dijakov kot njihovih staršev.

Za možnost in pomoč pri plačevanju oskrbnine smo delavci dijaškega doma zelo hvaležni Zvezi prijateljev mladine Moste-Polje in projektu Botrstvo.

V preteklosti, ko ni bilo podobne oblike pomoči, smo dijakom in družinam, kjer smo opazili finančne težave, lahko pomagali v precej manjšem obsegu.

Upam, da bo ta možnost pomoči obstajala tudi v prihodnosti. HVALA.

Samo Lesar

Risba: Veronika Sikošek Brvar

INTERVJU S ŠPELO RAVNIKAR in EVO KRŠTINC

Bi se nam lahko predstavila v treh stvareh, po katerih po tvojem mnenju, človeka kar najbolje spoznaš? Šola, starost, stavba ...

Špela: Sem Špela Ravnikar, stara sem 18 let in sem dijakinja 4. letnika mednarodne šole na Gimnaziji Bežigrad. V DDB sem prišla lansko leto, ko sem zamenjala šolo in tako sem postala nova stanovalka in še ena "bežigrajčanka" iz C1.

Eva: Sem Eva Krštinc, dijakinja četrtega letnika umetniške gimnazije, smer sodobni ples. Že četrto leto živim v dijaškem domu v skupini C2. Tri stvari: pozitivna, vesela in občasnno rahlo čudaška, seveda v dobrem smislu (to lahko potrdijo vsi tisti, ki živijo v isti skupini :)).

Kako dolgo že ustvarjaš v Cenzuri? Katero je tvoje področje?

Špela: Lansko leto sem bila povabljen, da napišem razmišljujoč prispevek za Cenzuro. Nisem neposredno sodelovala pri samem procesu sestavljanja tega časopisa, vsekakor pa z veseljem objavim kakšen članek, ki se mi zdi relevanten in tako dodatno obogati Cenzuro.

Eva: Pri Cenzuri sodelujem že tri leta, začela sem v drugem letniku s člankom o Domijadi, nato lansko leto z nekaj intervjuji, letos pa ponovno z intervjuji. Tako da bi se lahko reklo, da je to moje področje.

Kakšne vrste prispevkov najraje ustvarjaš in kakšne prebiraš kot bralka?

Špela: Najraje zapišem kakšno razmišljanje, ki se prepleta z argumentirano kritiko. Ali pa vnaprej pripravljena vprašanja, ki že sama ponujajo odgovor in v bralcu dosežejo učinek zamišljenosti in spoznanja. Rada prebiram kakšne dobre intervjuje in pa tudi čisto gole novice, ki mi brez »cvetličeneja« povedo, kaj se dogaja okoli nas.

Eva: Najraje pišem članke, reportaže, to pa so tudi besedila, ki jih rada prebiram. Posebno cenim članke mladih avtorjev, ki izražajo odnos do napisanega in vsebujejo kritično mišljenje. V podobnem slogu pišem tudi sama, tako da mi je to blizu.

Ko smo že pri domskih aktivnostih, kot je Cenzura, si prisotna še v kateri drugi dejavnosti dijaškega doma? Kaj te je k njim pripeljalo?

Špela: Aktivna nisem v nobeni specifični dejavnosti, sem pa enkrat tedensko knjižničarka.

Čisto po naključju sem v začetku lanskega leta v knjižnici nudila učno pomoč prijateljici in tako se je začelo moje "dopustovanje" v knjižnici.

Eva: Sem predstavnica dijakov v Svetu zavoda. K temu me je pripeljala preprosta radovednost, želela sem si izvedeti več o delovanju doma in na nek način o svetu odraslih. Svet zavoda je najvišji organ Dijaškega doma Bežigrad in želela sem se spoznati s svetom birokracije. Ja, sliši se dolgočasno, vendar je vključenost v Svet zavoda zanimiva izkušnja, le-teh pa nikoli ni preveč.

So tvoje sedanje dejavnosti povezane z željami v prihodnosti? In če ja, kako? Načrti za naprej, kako bi rada vodila življenje v prihodnosti ...

Špela: Ravno dejstvo, da v domu nimam veliko dejavnosti, vam lahko pove, da obiskujem zelo zahtevno srednjo šolo, ki mi bo omogočila prihodnost, ki si jo želim. Zelo verjetno bom študij namreč nadaljevala na Pravni fakulteti. Ko razmišljam o vašem vprašanju o dejavnostih, ki se povezujejo z načrti v prihodnosti, pa lahko še nekaj povzamem. Nudenje učne pomoči dijakom, ki jo potrebujejo, je prvi korak k pomaganju družbi. Začne se pri posamezniku in stopnjuje v delovanje celote. In ja, to so moja vodila za prihodnost. Želim delovati v družbi, katero pomagam oblikovati in od nje sprejemam možnosti, da se oblikujem tudi sama.

Eva: V domačem kraju sem tajnica Orkestra Ave Šentjernej (v katerem tudi igram), tako da je funkcija v Svetu zavoda nekako podobna, vendar je z društvom veliko več dela. Kar se tiče pisanja tudi nisem nova v tem, redno pišem članke na občinski in lokalni ravni, tako da mi prelivanje misli na papir ni tuje. Kar se tiče prihodnosti vem, da bom študirala v Ljubljani, najverjetneje na Fakulteti za šport, nato pa bom videla kam me bo splet naključij, ki mu pravimo življenje, zanesel.

Si četrty letnik in počasi končuješ svoje bivanje v dijaškem domu. Kar pa je za nas seveda popolni trenutek za sočne podrobnosti o dijaškem domu. Radi bi izvedeli tri stvari, ki bi jih spremenila ter tri stvari, ki so ti bile najbolj pri srcu.

Špela: Joj, moji občutki ob začetnem vstopu v DDB so bili vse prej kot pozitivni. Ker se ne povezujem toliko z drugimi skupinami, vam verjetno ni zanimiva kakšna

"interna fora bežigrajčanov". Lahko pa povem, da sem bila nadvse razočarana nad atmosfero bivanja, ki sem jo občutila. Pomankanje interesa, da bi dijaški dom zares postal prvi dom dijakov. Zavedam se, da smo tu "stanovanci na obisku", kot mi je bilo enkrat rečeno, a vendar se zdi, da je sistem pozabil, da mi v tem domu preživimo več časa kot kjerkoli drugje in res neprijetno je, da se niti tu ne počutimo vsaj približno doma. Seveda se lahko pritožujem nad kvaliteto hrane, pa se ne bom, ker se izboljšuje. To lahko pohvalim. Je pa res, da s svojim slabotnim znanjem biologije in prehranskega bistva vem, da testenine pač niso za večerjo. Ja, tudi odnosi zaposlenih od mladih intelektualcev, ki se preizkušajo in iščejo, lahko povzročajo trenja. A vendar. Nasmejnani in iskreni obrazi, ki izražajo podporo. Takšne najdeš v domu. Najdeš prijatelje. Pa dobro, res niti ni slabo, ko se kopalnica - zasebna - kar naenkrat precej sveti. In ti zamenjajo vzmetnico. In se lahko kvalitetno napiše, ker je mir in ostra varnost :).

Eva: Tri stvari, ki bi jih spremenila ... Internet! Da bi ta čudežna življenjska sila današnje mladine končno delala! To pa je tudi vse. Vsa štiri leta sem se tukaj imela super, seveda z vzponi in padci, ampak ko potegnem črto, mi ni žal, da sem v tej ustanovi odrasla. Tri stvari, ki so mi najbolj pri srcu ... Nočno učenje. Ko se dom po 10. uri umiri in nastane tišina, to je zame najlepši del dneva. Pri srcu so mi prijatelji s katerimi sem med leti ustvarila lepe spomine. Cima in vsi ostali so »zlata vredni«. In na koncu še, priznam, pogrešala bom tudi vzgojitelja Marka, ki mi je skozi celotno obdobje stal ob strani.

Kaj bi zaželela/svetovala dijakom, ki svoje bivanje v dijaškem domu šele začinjajo?

Špela: Dijakinje in dijaki, upoštevajte avtoriteto, čeprav vam ta pusti "hoditi na čik ob enajstih". Dobro je, da se naučite izkoriščati ponujeno in sprejeti posledice. Nikakor pa ne pustite, da neko izkorišča svoj položaj do vas, samo zato "ker lahko". Naj vam ne bo vseeno in ne bodite tiho. Argumentirajte in zahtevajte spremembe!

Eva: Dragi moji prvošolci, vse se da zmeniti. Ne pozabiti tega in vse bo šlo lažje, vsak izhod lahko postane daljši in vsaka zamuda se lahko zmanjša.

Malta

Konec septembra sem se s svojim mentorjem Tadejem odpravila na poslovno potovanje na Malto. Celo poletje sem delala za to in naredila kvalifikacijo, kar pomeni, da sem imela celotno potovanje »all inclusive«. Letela sva s trenutno najboljšo letalsko družbo; Turkish Airlines. Njihova letala toplo priporočam. Na vsakem letu sem dobila topel obrok, vsaka oseba je imela pred sabo ekran, kjer si lahko poslušal glasbo, gledal filme, spremljal let ... Kar je super, ker sva zaradi prestopnega leta, prestopala sva v Istanbulu, potovala cel dan. Čez vikend smo s prijateljem Jako, ki se je na Malto preselil leto dni nazaj, raziskovali otok, uživali v obmorskih restavracijah in okušali malteško hrano. Imeli smo tudi »wellness« seminar in »mega FitClub« (vadbo), kjer je hkrati telovadilo več kot 150 ljudi. Obiskali smo tudi glavno mesto Malte - Valletto in malteške plaže.

Zanimivosti:

1. Poleg Malte je majhen otok Gozo, katerega si je najlepše ogledati kar s t. i. quad-i oz. stihikolesniki.
2. Malta ni velik otok, saj je z ene na drugo stran otoka samo 40 minut voznje z avtom.

Ljudje so zelo prijazni, energični, radi pomagajo, se smejiijo in uživajo življenje. Imajo samo dve pomanjkljivosti: prva je ta, da zamujajo. Če se npr. za pijačo zmeniš ob 15.00, do 15.30 ne bo nobenega. Tako sva s Tadejem iz te pomanjkljivosti »izumila« izraz »Malta time«, kar pomeni, da prideš na dogovorjeno mesto pol ure po dogovorjenem času. Druga pomanjkljivost pa je ta, da se na deževen dan zgodi »razpad sistema«. Avtobusi zamujajo več kot uro, na cestah so zastoji in zapore, nekatere trgovine in restavracije se celo zaprejo. Če res ni nujno, ljudje sploh ne zapuščajo svojih domov. Zato se na deževne dni, sploh ne dogovarjaj za pijače, ker ljudje ne bodo samo zamujali, ampak jih sploh ne bo. Kljub temu, da je bilo to že drugo potovanje z letalom, me je letenja še vedno strah. Zato sem zelo ponosna nase, saj sem domov letela čisto sama. Najprej z Malte v Istanbul in nato v Ljubljano. To je bil zame velik korak iz »cone udobja«. Maksimalno sem uživala in Malto priporočam vsem, ki si želijo oddih ali počitnice v sproščenem obmorskem okolju s prijaznimi ljudmi.

Potovalni nasveti:

- Voda je sicer pitna, a domaćini večinoma kupujejo vodo za pitje.
- Adapter je obvezna oprema, ce zelite ostati v stiku z domaćimi.
- Volan je na desni strani.
- Avtobusne povezave so zelo dobre (ce ni dezia).

POGOVOR Z IZBRANIMI ZAKLJUČ

Kako bi se na kratko predstavil/a?

Pia: Sem Pia Boštjančič. Sem navadna 18-letnica, ki upa, da bo osvojila neke cilje, ki si jih je zastavila v življenju.

Andraž: Andraž Žigart ...

Doroteja: Na kratko: rada spim in jem sladkarije. Malo daljše: vedno se obremenjujem s tistim, s čimer se ne bi rabila.

Katero šolo obiskuješ?

Pia: SVSGL (Srednja vzgojiteljska šola in gimnazija Ljubljana).

Andraž: Obiskujem 4. letnik SVSGL-ja, Umetniška gimnazija, dramsko - gledališka smer.

Doroteja: Srednja vzgojiteljska šola in gimnazija Ljubljana, dramsko gledališka gimnazija.

Kako se počutiš v domu?

Pia: V dijaškem domu se počutim dobro. Izredno mi je všeč, saj sem v dijaškem domu spoznala veliko novih ljudi, spletla nova prijateljstva in poznanstva. Kljub temu mi strožji režim DDB-ja ni pretirano všeč, ampak razumem, da brez pravil dijaški dom ne bi zagotavljal neke varnosti in udobja večini dijakov.

Doroteja: Precej drugače kot doma ... Nekako imam premalo miru.

Andraž: V domu sicer ne preživim veliko časa, ampak kolikor sem v njem se načeloma počutim dobro.

Kaj bi v domu izboljšala, pohvalila?

Pia: Izboljšala bi dijaško hrano, saj mislim, da kvaliteta ni zadovoljujoča za ceno oskrbnine. Pohvalila bi zainteresiranost in zagnanost vzgojiteljev, saj nam vedno pomagajo, ko smo v stiski, in se trudijo za naše dobro počutje ob bivanju v dijaškem domu (npr. organizacija različnih dejavnosti in dogodkov).

Andraž: Spreminjal ne bi skoraj nič, mogoče morda prehrano, vendar pa kakšnega konkretnega predloga nimam. Dobro vem, da nisem prišel dlje od pritoževanja in bom kar na tem mestu zaključil s to temo.

Doroteja: Izboljšala bi naš nedelujoči Wifi, boljše izbiro pri hrani, pohvalila bi pa cimro.

Kako se razumeš z vzgojitelji?

Pia: V redu, saj so vsi zelo odprti in se je z njimi enostavno pogovarjati.

Andraž: S »cimrom« in vzgojiteljico se razumemo super in res nimam kaj dodati.

Doroteja: Lahko bi se boljše, ampak ni slabo.

Kakšen recept imaš za preživetje v domu?

Pia: Jmi se fajn, uživaj, spoznaj puno novih ljudi in pridobi čim več novih izkušenj.

Andraž: Mislim, da se mi je še najbolj obnesel koncept, da v domu preživim čim manj časa, ampak ne zato, ker mi nebi bil všeč, temveč zato, ker me zanima še toliko zunanjih stvari, da mi enostavno ne ostane dovolj časa za oblikovanje »recepta« za preživljanje v domu.

Doroteja: Jaz res nisem prava oseba za take

nasvete. Predlagam, da si prinesete veliko hrane, da ne boste lačni.

Kje se vidiš čez eno leto?

Pia: Upam, da bom obiskovala Fakulteto za socialno delo in izkusila študentsko življenje.

Andraž: Vsak sanja, in tudi sam nisem izjema, vendar sem se trenutno osredotočil bolj na bližnje ovire, ki jih moram premagati (kot je matura), da bom sploh lahko brezskrbno sanjal o naslednjem letu.

Doroteja: Upajmo, da z opravljeno matura in na neki fakulteti, ki me bo zanimala.

Asociacija na besedo umetnost?

Pia: Umetnosti s svojimi besedami ne bi mogla razložiti. Umetnost cenim kot največje človeške uspehe. Vsaka stvar, ki jo človek ustvari, je umetnost.

»Umetnost začne govoriti, kadar besede tega ne morejo razložiti.«

Veliko ljudi ne ceni umetnosti. Zanje predstavlja stvari, ki jih je ustvaril nekdo, ki je po njihovem mnenju imel »preveč časa«. Ampak umetnost je govorica ljudi, kateri moraš posvetiti več pozornosti kot sami komunikaciji, se vanjo vživeti in jo po svoje razumeti.

Andraž: Ko slišim besedo umetnost, me spreleti val čustev, od jeze pa vse do toplote, ampak najbolj pa odzvanja preizpraševanje, kaj, kako, zakaj ... Iz tega tudi največkrat izhajam, ko se ukvarjam z »umetnostjo«.

Doroteja: Baaaaaarve, kontrasti, gledališče ... Aja pa barve, veliko barv.

Kako rada ustvarjaš v prostem času?

Doroteja: Kakšen prosti čas?! Pouk imamo do štirih, potem je potrebno še spati in se učiti. Pa še zadnji mesec sem cele dneve vadila za predstavo »Volkovi« in prihajala v dom ob desetih. Bilo je stresno in izčrpačo, ampak je bilo zelo dobro, ker sem bila s sošolci. Med počitnicami pa rada rišem, šivam, igram klavir in pišem zgodbe.

Kako si odkrila, da ti je šivanje všeč in koliko »plushijev« si že sešila?

Doroteja: Prijateljici sem za božič želela dati »plushije« njene najljubše glasbene skupine. Teh je sedem in vsak stane 50 evrov, kar je malo predrago. Zato sem jih za šalo poskušala sešiti sama. In ugotovila, da je to super delati. Od takrat naprej redno šivam, nastalo je že 24 »plushijev«.

Koliko časa rabiš za risanje ene slike?

Doroteja: Čisto odvisno od slike. Za naslovnico Cenzure sem npr. rabila pet ur, ampak to zato, ker sem večkrat obupala in pričela od začetka, naredila pa sem pet verzij slike.

Kako potekajo tvoje vaje klavirja?

Doroteja: Najprej dolgo iščem skladbo oz. note za skladbo, kar traja dolgo, ker sem izbirčna. Potem si jih natisnem in jih poskusim zaigrati z eno roko, potem še z drugo. Za konec poskušam dvoročno, in ne uspe, zato obupam. Čez čas se zgodba ponovi in spet obupam. Ko naslednjič poskusim, pa igram kar po svoje, ker sem nad notami že

obupala.

Kdaj si ugotovil, da te zanima ustvarjanje filmov?

Andraž: Mislim, da sem to ugotovil med samim ustvarjanjem filmov, ti me dejansko zanimajo. Na začetku sem pač začel »delati filme«, ker nekaj moram početi, in kot osnovnošolec se ti zdi vse vredno poskusa. Tako sem poskusil z ustvarjanjem filma, katerega forma pa me je vedno bolj vlekla vase, do te mere, da se verjetno nikoli ne bom mogel izvleči.

Koliko filmov si do sedaj že posnel oz. sodeloval pri njihovem nastajanju?

Andraž: Mislim, da sem sodeloval pri 30-tih projektih, ali pa mogoče 40-tih. Ne vem točno ...

Kaj ti je pri filmih najbolj všeč?

Andraž: Raznovrstnost. Prostanost. Svoboda. Združevanje neskončno mnogih področij. Mladost (film je star dobrih 120 let, če primerjamo to s slikarstvom, smo v filmih na stopnji, ko še vedno rišemo jamske poslikave ...).

Po kom se zgleduješ na področju filmske umetnosti?

Andraž: Načeloma se ne zgledujem po nikomer in se tudi nočem, ker bi to filmu odvzelo unikatnost, raznovrstnost, za kar se zavzemam. Vendar pa imam obdobja, ko mi je izredno pri srcu nek režiser ... Trenutno gledam in z odprtimi usti občudujem mojstrsko vizualno predstavljena dela Nicolasa Windinga Refna. Če pa pogledam iz druge strani, pa sem se največ naučil (ponavadi je vzgledovanje enako učenju) ravno na filmskih festivalih (poleg ustvarjanja na svojih projektih), kjer (ne) občuduješ in predvsem analiziraš filme svojih vrstnikov ter iščeš napake ali zanimivosti.

Kakšni so tvoji cilji za prihodnost?

Andraž: Moj glavni cilj je nadaljnje ukvarjanje s filmom, kolikor je to le mogoče. Rad bi si tudi čim bolj razširil obzorja še na drugih področjih in potem izkušnje vključil v film. Predvsem zato, ker ti ne posvetiš svojega življenja filmu, ampak je film posvečen tvojemu življenju.

Kaj bi svetoval ljudem, ki se lotevajo podobnih izzivov kot ti?

Andraž: Glejte filme, hodite na festivale (skoraj vsi so zastoni), glejte predvsem dela vrstnikov, ker so veliko bolj na našem nivoju kot pa klasike. Najprej je potrebno doseči ta nivo, da bi se sploh lahko začeli približevati naslednjemu. Še boljše od gledanja pa filmsko ustvarjajte. V kolikor sam narediš napako, si jo boš za vedno zapomnil, napaka drugega pa ti lahko hitro po tem, ko je prišla v levo uho, uide skozi desnega.

Pogovarjali sta se: Maruša Mlakar Otolani (z Andražem in Dorotejo) ter Sabina Logar in Daša Đukić Maljevac s Pio.

NIMI LETNIKI A,B IN C STAVBE

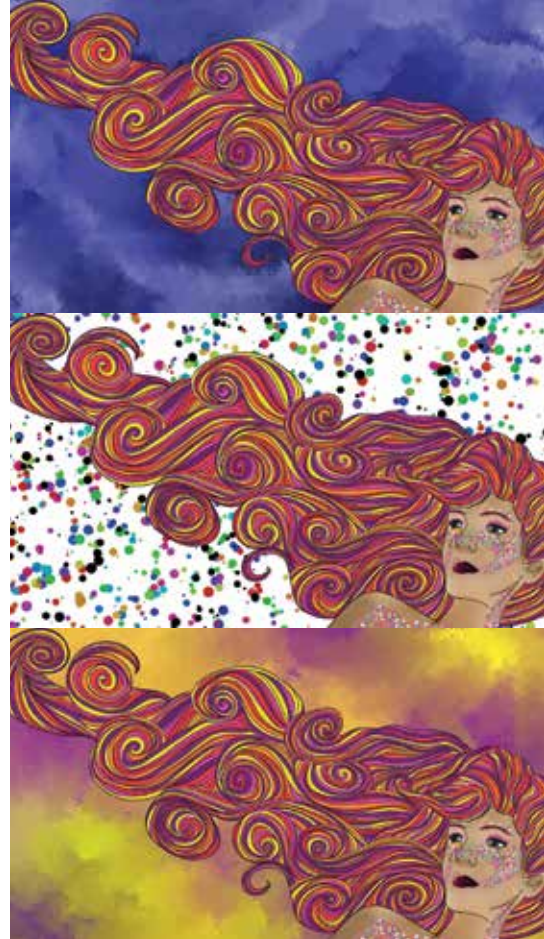

zgoraj Andraž
sredina Pia
spodaj Doroteja

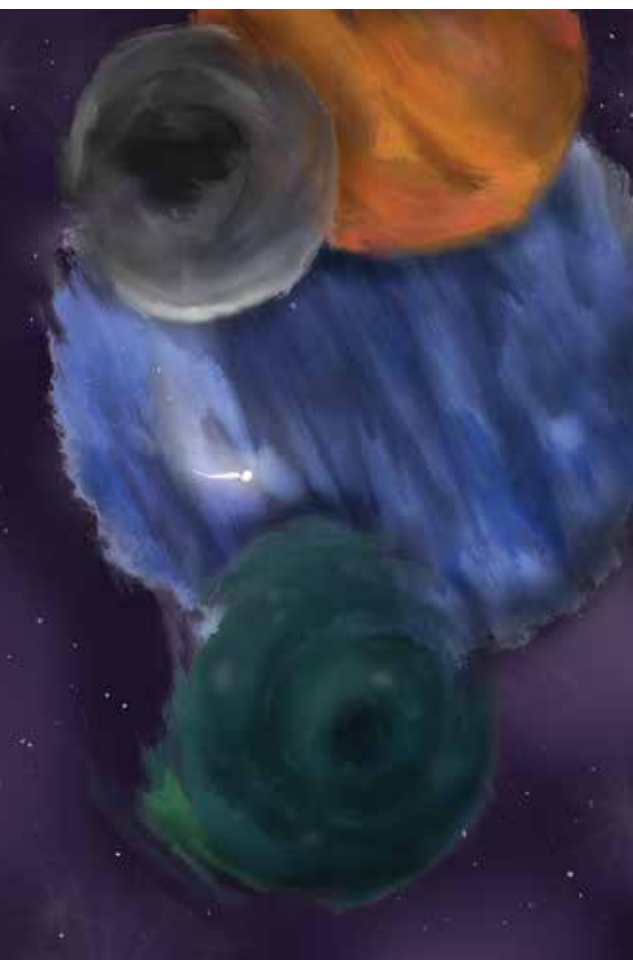
Slika zgoraj: Živa Hrovatin

Slike zgoraj: Doroteja Juričan

RISARSKI OPUS

Slike spodaj: Živa Hrovatin

ALONE AND FORSAKEN BY FAITH AND BY GOD
Why do you forsake me
Like a stranger running from the rain?

Am I as cold as a raindrop running down your face?

Do our memories chase you in the night,

Much like the cold autumn winds
Chase any leaf in sight?

Do you not remember our passion burning like the sun?

Do you ever wish to forget me when the day is done?

HELL'S FLAMES

Here I am broken-hearted
Only fire keeps me warm
You left this world
That's how we parted
And now I need the fire to cleanse me
So I can be forever yours.

SUPER PSYCHO LOVE

Please just let me be.
My mouth is dry
And my heart can't beat.
The thought of you leaving sickness me.
You took over my mind
And I stopped to think.
I ache for you, it's true.
But with you I am not free.
This isn't even love.
At least not how it's supposed to be!

UNROTTEN HEART

When my heart beats its final beat,
Do not bury it beneath heaps of dirt.

But rather lay it spread
Beneath an open sky.
Let heavens cry upon it,
Let the moon, the stars,
Shine their pale white light,
On what was once me,
So it can finally,
For once in eternity,
Sing the songs that were meant to be...

Luna Kajin

Gledam sonce.

Tako veselo izgleda, ko svoje žarke razliva čez gozdove.

Gledam jezero.

Tako varno je videti med gorami.

A ni res.

Sonce ne more biti ne srečno in jezero ne more biti varno.

V glavi se mi vrti življenje.

Ves čas sem mislil, da sem srečen in varen.

A zdaj vidim, da temu ni tako.

Nisem ne srečen, ne varen.

Kokošar Leon

Risba: Živa Hrovatin

RAP IN POEZIJA

Ljubezen

Ljubezen ti sledi na vsakem koraku,
tudi, ko letiš po zraku. Sledi ti na drugo stran sveta,

pa čeprav ve, da je tam polno zla.

Ljubezen te zasleduje tudi takrat,

ko ne veš »kam se dat«.

Nikoli ti ne da miru,

tudi ko si že čisto na dnu.

Vidi te iz veselja,

ko o ljubezni nimaš pojma.

Takrat ti da piškot,

in pomaga ti, da odpelješ se od tod.

Ljubezen je včasih kruta,

ker sploh nima posluha.

Včasih pa te v dobro voljo spravi,

ko ti reče, da si zmagovalec pravi.

Takrat vriskal od veselja bi

in vse okoli sebe poljubil bi.

Ko pa žalostno stvar ti reče,

iz tebe hitro solza priteče.

Takrat ugreznil bi se v zemljo

in se vrgel v podzemno.

Tam povozil bi te vlak

in konec bi bilo, ker sam sebi bi bil korenjak.

Ker ljubezen ti tega ne želi,

bodi zdrav in živi srečno svoje dni.

Katja Sivka

Ne bi govoru, še bi pisu, ne vem kaj povedat, rad bi risu.
Hočem le pokazat v tem svetu tihem dvome, ki jih nimam, saj jih le pihnem.
Mogoče malo zaskrbi, kaj čas prinaša mi? Ravno pravišni strah za korak v nove dni,
v katerih stopim na tla, takrat si rečem, mi para ni,
na pol poln kozarec še kr pokonci me drži,
tudi takrat, ko se zdrobi, energija v duši ostaja mi.

Aljoša Koglot

Risbi: Mia Škoberne

PRAZNIČNA RAZGLEDNICA

Hana Kerin

od vzgojiteljice Mojce Ropoša

Glede na to, da se bliža adventni čas; ali se vam zdi, da je v našem dijaškem domu dobro poskrbljeno, da se čuti praznično vzdušje?
Menim, da vzgojitelj skupaj z dijaki kar poskrbimo za dobro vzdušje. Že same prireditve v sklopu akcije »Božička vsem« prinesejo v dom poseben čar.

Kako bi lahko stvari še popestrili?
Seveda bi lahko. Vedno je lažje, če tudi dijaki pokažejo svoj interes, imajo ideje in pa seveda voljo za ustvarjanje.

Imate sami radi božič?
Rada imam božič in vse kar ta čas prinese s seboj. Večere z najbližjimi, vonj po doma pečenih piškotih, svečke, lučke, venčke in dobrodelnost.

Bi z nami mogoče delili kakšno anekdoto iz vašega otroštva v zvezi z božičem?
Božič v času mojega otroštva povezujem s praznovanjem pri babici, kjer so nas vedno pod smrečico čakala darila, doma pečena potica in čaj, ki ga je znala pripraviti samo moja babica.

Kaj svetujete dijakom? Kako lahko v sobo na enostaven način privabimo božično oziroma praznično vzdušje? Kaj zagotovo ne smemo zamuditi v adventnem času v Ljubljani?

Nekatera dekleta so si že v svojih sobah pričarala praznično vzdušje z izvirnimi lučkami, ki prinašajo posebno toplino in dobro počutje tudi v dijaškem domu. Za popestritev si lahko iz papirja izdelamo okraske tudi sami. Idej je veliko. Ljubljana je v večernem času, v soju lučk, zagotovo edinstvena. Prijetno doživetje je tudi večerna vožnja z ladjico po Ljubljani. Ta občutek bo lahko doživelo kar nekaj dijakov, saj imamo tudi v letošnji tomboli več dobitkov za vožnjo z ladjico.

Ste bolj človek za vročo čokolado ali čaj? Kakšno priporočilo?
Glede na to, da čaj pijem vsak dan, mi prija vroča čokolada. Okusnejša je z dodatkom smetane.

Z eno povedjo opišite božič ter adventni čas.
To je čas, ko si želim, da bi ga vsi preživeli umirjeno, brez skrbi, in da bi se za vsakega otroka pod smrečico našlo darilo.

od varnostnika Miša Šušaka

Kako si popestrite turobne večere v adventnem času, če vam tega ne omogočimo navihani dijaki?
Ko je ponoči mir in tudi navihani dijaki že spijo ... potem pred dijaškim domom hranim Rudolfa pa njegove severne frende jelene.

Bi z nami delili kakšno zabavno anekdoto, ki se je zgodila skozi leta v dijaškem domu v adventnem času?
Ne vem, če je bil ravno adventni čas, je bil pa zunaj že sneg. Ko je bil nočni žur v eni od etaž, sem celi skupini »priporočil« kidanje snega pred domom, če imajo preveč energije. Mislim sem si »sej bodo šli v svoje sobe pa bo mir« :) ... YEAH RIGHT! Vsi polni energije so bili takoj za kidanje. :) Ko so šli vsi v sobe in je bil »mir«, sem šel nazaj v recepcijo, čez deset minut pa sta prišla dva dijaka: »Varnostnik, midva bi šla vn res sneg kidat.«

Kako naj si dijaki v dijaškem domu pričaramo pravo praznično vzdušje, brez da bi prekršili domski red?
Okraski, kičasta smrečica, vroča čokolada in druženje.

Če primerjate praznično vzdušje skozi leta, kaj lahko komentirate?
Vsako leto je drugače in vsako leto je praznično dogajanje v domu posebej zanimivo, vedno se nekaj dogaja. Vsako leto imaš božičke, dedke mraze, Miklavže, palčke ... takšne res zanimive ... ampak RES, REEESSSS posebne ... Tako, da vsako leto znova in znova spet začnem verjeti v ta bitja. :)

Ste bolj človek za vročo čokolado ali čaj? Kakšno priporočilo?
Vroč čokolada definitivno ... In ker je že adventni čas, eno priporočilo ... Če bo kakšna frka v etaži, veste kako se odkupit, da vas ne zapišem v nočno knjigo :) šala/joke /za*ebancija - ali pa tudi ne. :)

Imate radi božič?
Mam rad darila. :)

Česa vas je najbolj strah kot varnostnika v tem adventnem času v dijaškem domu?
Da mi eden od naštetih stričkov z brado pri četrtem odgovoru RES ... ampak RES RESSS ne prinese darila. :)

Z eno povedjo opišite božič ter adventni čas.
Božiček ne obstaja, darilo dobim od familije ... Pa še to me čaka pod smrekico, kot to vidiš v filmu SAM DOMA. :)

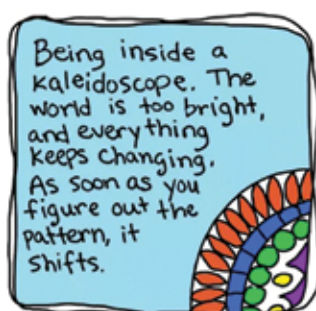
HOW TO BOND WITH YOUR ROOMMATE

New beginnings are usually hard. Moving in to a dorm is one of them. Not only that you change your environment, you can also be put in a room with a complete stranger. At first, it's usually hard to bond, 'cause you're both new and probably nervous. Don't have too many expectations. You may not get along well but don't worry 'cause that happens. We don't wanna freak you out, 'cause in most cases, roomies become friends. If you're shy or if you're having trouble opening up, here's some advice that might help you:

1. Try to make a good first impression - introduce yourself, be polite. Also, be clear about room arrangements before stuff is put into place. Don't claim all the space you want - you need to know that you're not alone.
 2. Try to communicate - if you're silent all the time, it'll get awkward pretty soon. Ask questions but don't be too pushy. You don't want them to feel uncomfortable. The key point is that you get them to talk to you. You can go to breakfast together. If you don't start school at the same time, you can go together to lunch or dinner.
 3. Decorate your room together - talk about the thing you both like and try to bring both personalities into the room. If you can't agree on decorations, then both of you should just decorate your own side.
 4. Adjust to each other - talk about your habits, for example alarm clocks, bathroom habits, study habits, any special medical conditions. Decide about how you're gonna take turns in cleaning and taking out trash. You can do it together, but if not, decide exactly when it's someone's turn.
 5. Respect your roommate's space and stuff - don't take anything without asking and don't put your stuff on their side unless you agreed to it. Also, respect your roommate as a person and his beliefs, thoughts-
- Take it slow and don't expect that your roommate is going to be your bestie on the first day. You need to know that you're not the only person new here so others need to deal with the same stuff too.

Daša: "I already knew my roommate before I came to the dorm, so we had no trouble bonding. Even before the school year we started talk about who's going to bring the toilet paper and who's going to bring the soap. We talked about decorating our room all the time, especially in the holiday season. The perk of having my roommate is that we are classmates and we can help each other with homework and also study together sometimes. We don't wake up at the same time though, 'cause I like to sleep in and she wakes up early and goes to breakfast. But we go to lunch and dinner together every day and we also share food. The thing I discovered about her is that she can make Dutch braids so we used to braid each other's hair all the time."

ANXIETY FEELS LIKE...

@introvertdoodles

THE STORY OF INTROVERT DOODLES

@introvertdoodles

Sabina: "My experience is a little bit different. I was driving from home to school every day in my first year of secondary school, but it was hard 'cause I live pretty far away. I came to the dorm in my second year, so I was scared 'cause everyone that is my age already knew each other. My roommate is one year younger than me but that really doesn't matter. We got on really well with each other. It was a little bit weird at the beginning because we didn't know each other but that's normal. We go to breakfast together if we start school at the same time, otherwise, I go by myself. We also go to dinner together. I really like talking to her because she's a really nice person. If you have a roommate like that, you're very lucky!"

PIŠE: SONJA GRIZILA

Gospa in gradbinci

V bližini je srednja gradbena šola, na njej so očitno sami fantje, kajti nikoli jih še nismo videli v družbi deklet. Naokoli hodijo v skupinicah, podobni so si kot enojajčni dvojčki. Vsi imajo odvezane superge enake barve, vsi nosijo kavbojke, raztrgane na istem kolenu, zadek na hlačah pa se konča nekje na sredji stegen in vsi imajo enako frizuro – z želejem oblikovano v kratko perjanico, ki se enim nagne na desno, drugim pa na levo. Ne vem, ali je to slučajno ali pa izraža pripadnost določeni skupini. Najbrž ni treba poudariti, da imajo po nosovih in ušesih uhane, nekateri pa imajo namesto zapestnice kar pasje verigo. Ne vem, ali takšen nakit prodajajo ali pa je kakšen pes ostal brez svoje ketne.

In seveda skoraj vsi kadijo. Pa tudi preklinjajo. Nekateri celo pljuvajo po pločniku. Tako vsaj pravi sitna postarana soseda na koncu ulice, ki se je vsi izogibamo kot hudič križa. Ker strašno rada opravlja, nikoli pa pri tem žal ne reče: slišala sem, da ... Namesto tega reče: ta in ta soseda mi je rekla, da je oni sosed prevaral svojo ženo, inkriminirana dejanja se dogajajo v kurilnici podružnične osnovne šole, tudi hišnik in čistilka sta že bila priči ostudnemu nečistovanju. Seveda omenjena soseda o tem, da je dotični babetini kaj rekla, nič ne ve, ampak sosed je kljub temu že lep čas ne pogleda. Se pravi, da se vsi bojimo z njo stati minuto ali dve na pločniku in klepetati, ker bomo nedvomno pri naslednjem opravljanju omenjeni kot vir informacij. Iz največje mogoče razdalje se vsi deremo »dober dan, gospa« in jo brž odkurimo iz njenega vidnega polja. Razen če seveda ne želimo, da okolica kaj izve v najkrajšem možnem času. V tem primeru ji je treba samo namigniti, kaj naj raztrobi, in ji zabičati, naj zagotovo nikomur ne pove – pa je skoraj tako, kot da bi skrivnost objavili po zvočniku na stadionu.

Zapadel je sneg, plug je vljudno prevrnil zamete na pločnik pred našimi hišami, za povrh jih je še posolil in potem so se snežene kopice malce oddalile, zatem so zamrzile v neprebojne gmote. Razkačeni možje so s svojimi lopatami privreli na ulico in zaman poskušali razbiti ledeno hribovje. Nekateri so privlekli na plan motorne žage, cenjeni soprog se je naših zmetov lotil kar z vrtnim strojem, sosed kipar pa je prinesel kladivo in dleto, in namesto da bi očistil prehod, je izklesal ledene može in za povrh še Zofko. »Saj nam ta teden ni treba z avtom ven, potem bo pa gotovo odjuga,« je pojasnjeval mimoidočim, ki so občudovali nena- vadno umetnino.

Le sitna gospa na koncu ulice je obupano vila roke, saj jo, pravi, hrbtenica tako zelo boli, da ne bi mogla očistiti niti snega, ki ne bi bil zmznjen. Dokler niso tako zatežili z malim delom, je plačala komu, da ji je skidal sneg, zdaj pa se ljudje bojijo, še posebej nje, ki ima tako dolg jezik. Gledali smo jo skozi okno, kako nemočno z lopato v roki stoji pred svojim zametom in ne more nikamor. Klinc jo gleda, vzel bom vrtni stroj in ji šel podret tisto goro ledu, se je odločil cenjeni soprog in požel splošno odobravanje svoje družine. Pa ni bilo treba. Mimo sitnobe na koncu ulice je namreč ravno takrat korakala skupina mladih gradbin- cev s perjanicami na glavi in preluknjanimi kavbojkami – eden ji je vzel lopato in začel mahati po ledu, drugi so ledene kocke metali v grmovje ob pločniku. Kot bi mignil, je bil vhod očiščen, pomahali so ji in odšli. Seveda nismo slišali, kaj jim je rekla. Žal.

k je ura že 3 zjutrej pa se rabš se eno celo poglauje naučit

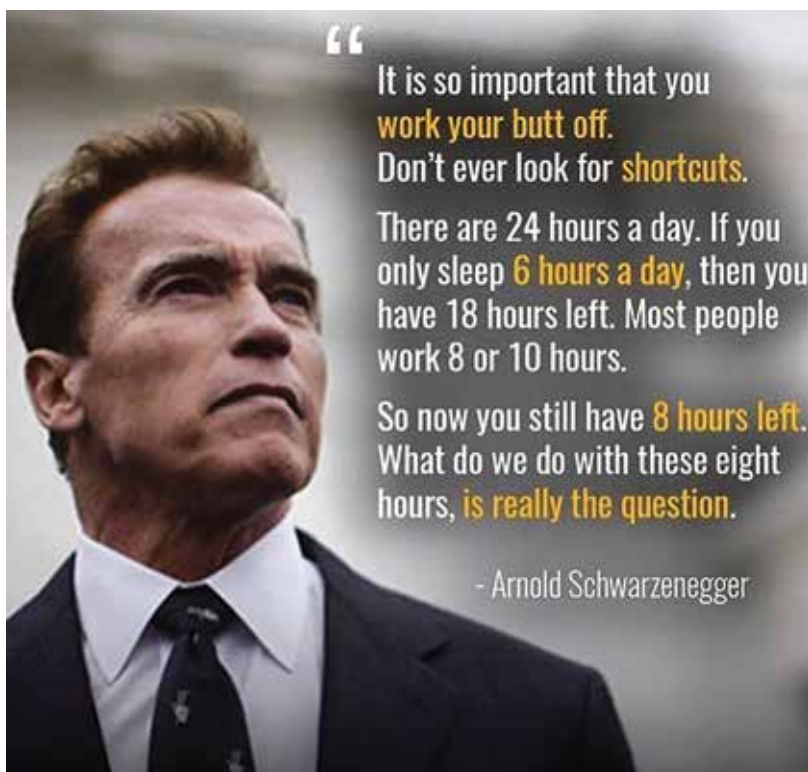

ce mas love problem se oglas pr varkotu Branetu

cimr/cimra

uzgojitlca Sara

"SVET BREZ UMETNOSTI BI BIL SAMO 'EH' ..."
"UMETNIK JE NEKDO, KI IZDELUJE REČI, KI JIH LJUDJE NE POTREBUJEJO."
(ANDY WARHOL)

"VSAK OTROK JE UMETNIK, TEŽAVA LEŽI V TEM KAKO OSTATI UMETNIK, KO ODRASTEŠ."
"SLIKANJE JE POKLIC SLEPEGA ČLOVEKA. NE SLIKA KAR VIDI, TEMVEČ KAR ČUTI IN KAR SAM SEBI PRAVI, DA JE VIDEL."
"ABSTRAKTNE UMETNOSTI NI. VEDNO MORAŠ PRICETI Z NEČIM OPRIJEMLJIVIM. POTEM LAHKO ODSTRANIŠ VSE SLEDI REALNOSTI."
(PABLO PICASSO)

"UMETNOST JE PREPROSTO IZRAŽANJE NATGLOBLJIH MISLI."
(ALBERT EINSTEIN)

"I WANT TO STAND AS CLOSE TO THE EDGE AS I CAN WITHOUT GOING OVER. OUT ON THE EDGE YOU SEE ALL THE KINDS OF THINGS YOU CAN'T SEE FROM THE CENTER."

"THE ARTS ARE NOT A WAY TO MAKE A LIVING. THEY ARE A VERY HUMAN WAY OF MAKING LIFE MORE BEARABLE. PRACTICING AN ART, NO MATTER HOW WELL OR BADLY, IS A WAY TO MAKE YOUR SOUL GROW, FOR HEAVEN'S SAKE."

"WE ARE WHAT WE PRETEND TO BE, SO WE MUST BE CAREFUL WHAT WE PRETEND TO BE."

"EVOLUTION CAN GO TO HELL AS FAR AS I AM CONCERNED. WHAT A MISTAKE WE ARE. WE HAVE MORTALLY WOUNDED THIS SWEET LIFE-SUPPORTING PLANET - THE ONLY ONE IN THE WHOLE MILKY WAY - WITH A CENTURY OF TRANSPORTATION WHOOPEE."
(KURT VONNEGUT)

"BEAUTY IS MYSTERIOUS AS WELL AS TERRIBLE. GOD AND DEVIL ARE FIGHTING THERE, AND THE BATTLEFIELD IS THE HEART OF MAN."
(FYODOR DOSTOEVSKY)

"YOU SEE, THE INTERESTING THING ABOUT BOOKS, AS OPPOSED, SAY, TO FILMS, IS THAT IT'S ALWAYS JUST ONE PERSON ENCOUNTERING THE BOOK, IT'S NOT AN AUDIENCE, IT'S ONE TO ONE."
(PAUL AUSTER)

"FLYING IS LEARNING HOW TO THROW YOURSELF AT THE GROUND AND MISS."

"HE WAS A DREAMER, A THINKER, A SPECULATIVE PHILOSOPHER... OR, AS HIS WIFE WOULD HAVE IT, AN IDIOT."

"I MAY NOT HAVE GONE WHERE I INTENDED TO GO, BUT I THINK I HAVE ENDED UP WHERE I INTENDED TO BE."

"I BRIEFLY DID THERAPY, BUT AFTER A WHILE, I REALISED IT IS JUST LIKE A FARMER COMPLAINING ABOUT THE WEATHER. YOU CAN'T FIX THE WEATHER - YOU JUST HAVE TO GET ON WITH IT."
(DOUGLAS ADAMS)

